11e JAARGANG No 43 – 8 JANUARI 1932 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD AMSTERDAM

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

REDACTIE EN ADMINISTR
N.Z. VOORBURGWAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DROOMERIJ

(foto M. S. M.)

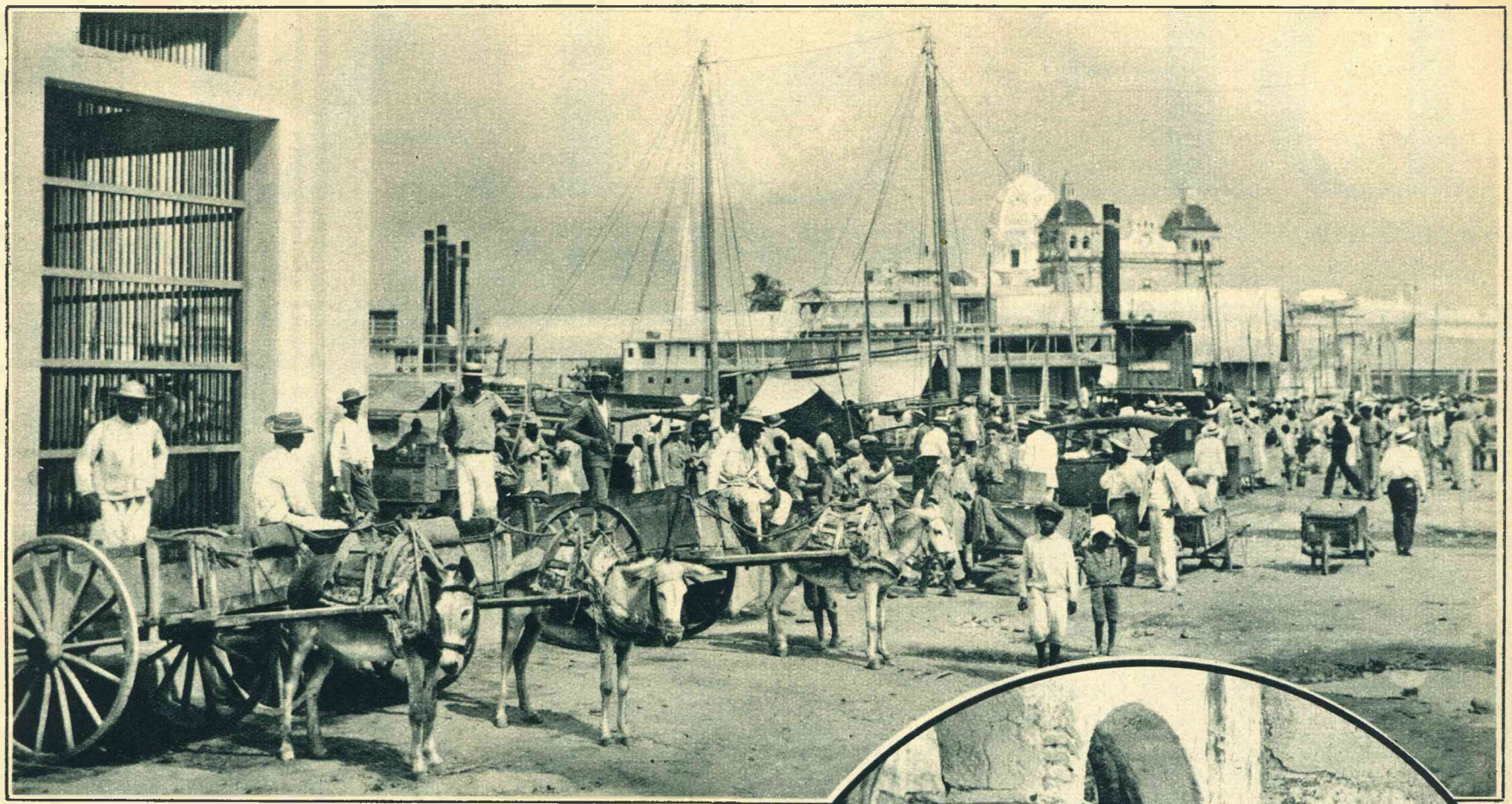

Aan de haven van Barranquilla. Op den achtergrond de kathedraal van St. Petrus Claver.

ZWERFTOCHT DOOR WEST-INDIË

COLOMBIA

Hoe aangenaam is het toch, als men — zooals ik — na een dag op den wal in de hitte te hebben gewerkt, aan boord terugkeert, het schoone pak vindt gereed gelegd en het bad is klaargemaakt. De reis gaat nu verder naar de republiek Colombia, het land grenzend aan Venezuela. Den volgenden morgen is Santa Marta, de eerste aanleghaven van dit land, in zicht. Hier worden groote hoeveelheden bananen ingenomen. Het plaatsje zelf beteekent niet veel. Het is er vuil, de varkens loopen door de ongeplaveide straten, en gieren, zeer karakteristiek „de straatvegers" genoemd, zweven er boven, azend op lijken. Verderop liggen de plantages en de woningen der Amerikaansche employé's. Hier is alles keurig verzorgd. Ik breng ook nog een bezoek aan het sterfhuis van Simon Bolivar; veel is er niet te zien, want de groote patriot stierf in armoede.

De tweede haven, die wij aandoen is Porto-Colombia. Hier stap ik in een knus treintje om mij naar de stad Barranquilla te laten brengen. Tijdens den rit heeft men een prachtig gezicht op de Magdalena-rivier, die Colombia doorsnijdt. Op de plaats van bestemming aangekomen, werden wij eerst overgeleverd aan allerhande lieden, die ons loterij-briefjes willen verkoopen en met moeite slaagde ik er in om mij vrij te maken.

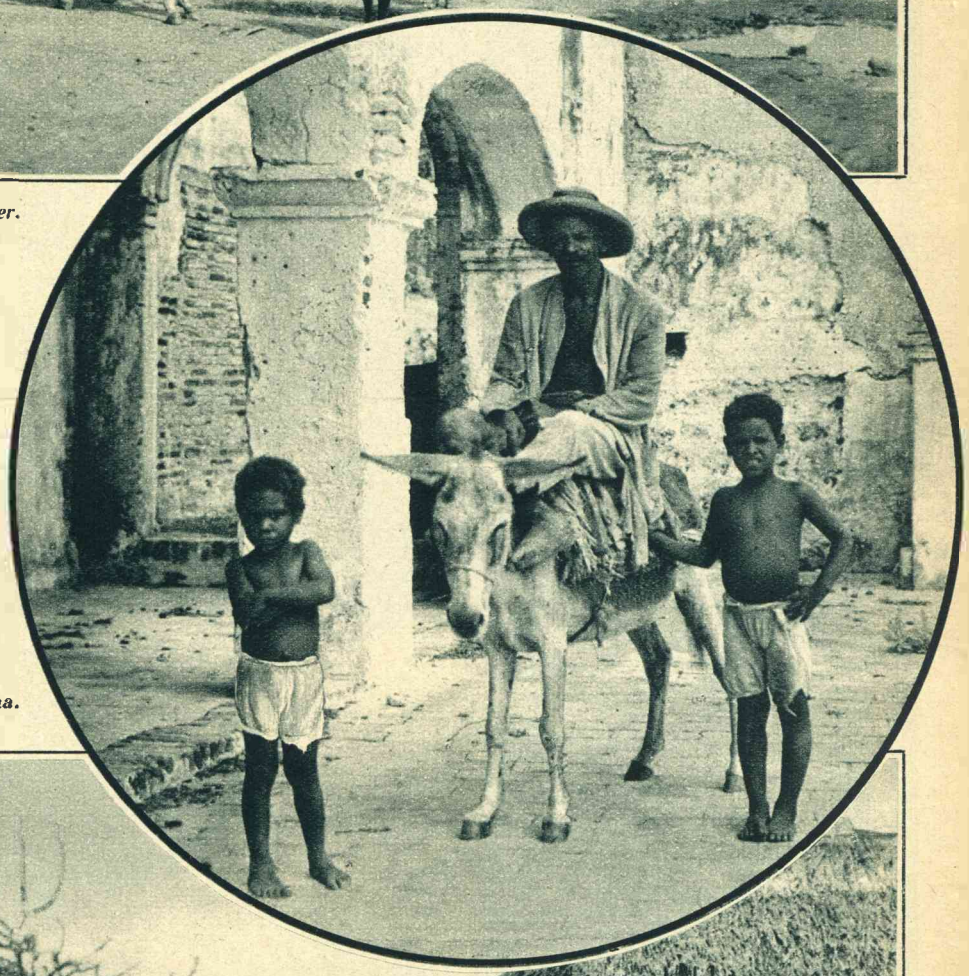

Bij de vervallen kloostermuren van Carthagena.

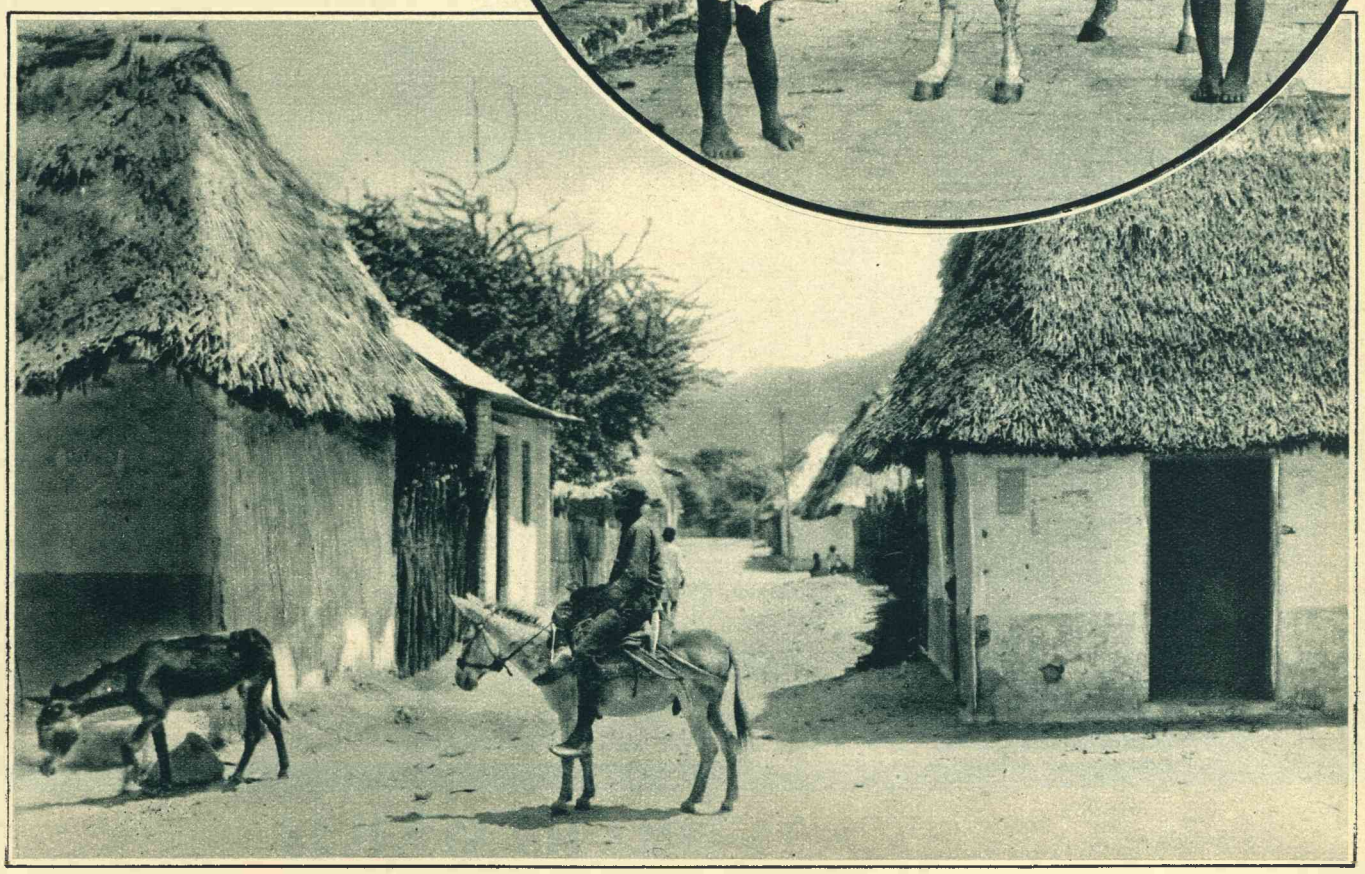

Oude straatjes in Santa Marta. Het leven is er nog zeer primitief.

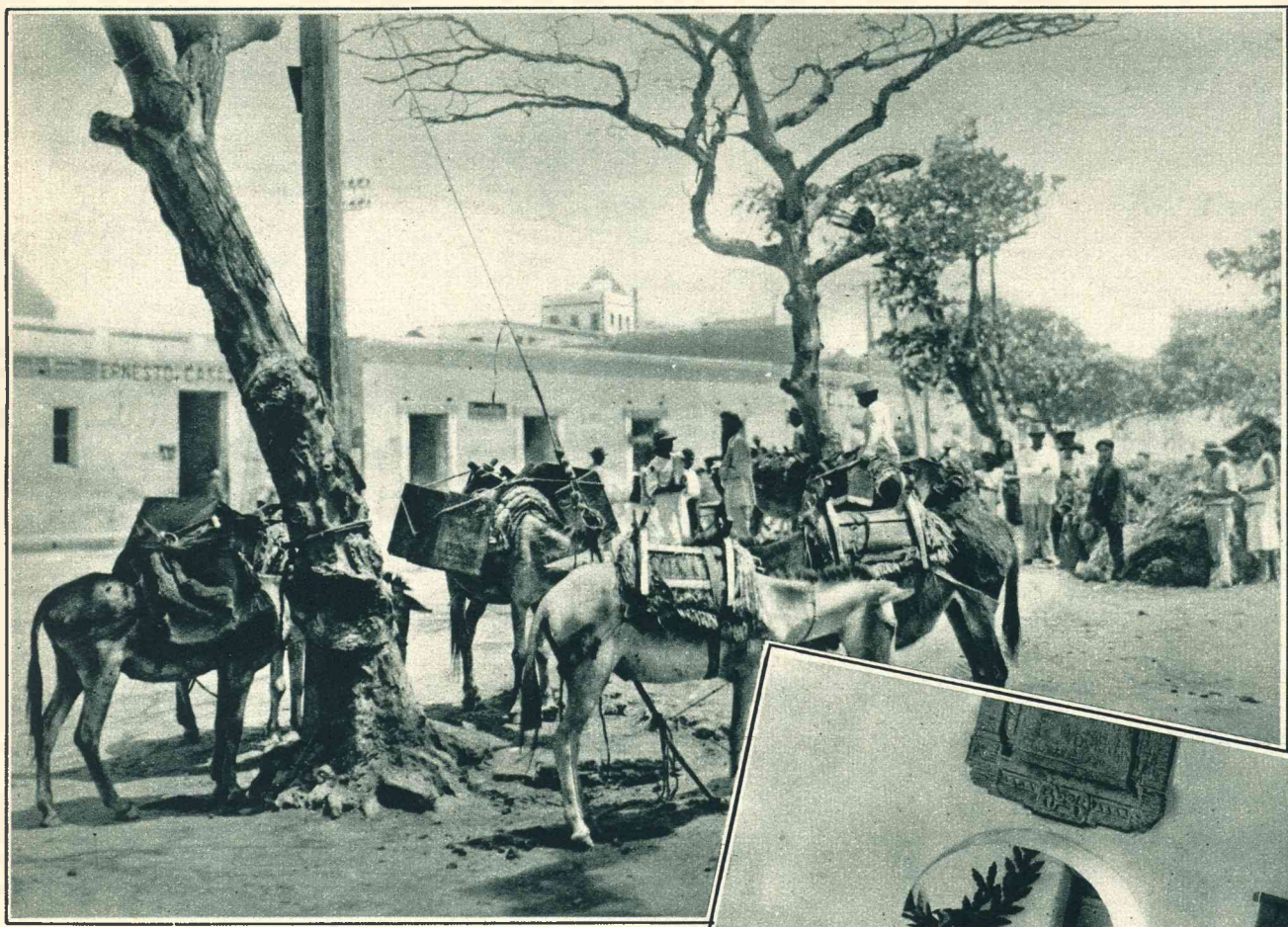

Marktdag te Barranquilla.

Iedere bewoner langs dezen weg betaalt een bedrag voor den aanleg. Weigert hij, dan gaat men tien meters voorbij zijn woning weer verder met het betondek aan te brengen. Wil hij later wel betalen, dan eischen de ambtenaren het vijf- of tiendubbele van het oorspronkelijke bedrag.

Hygiëne moet men hier niet zoeken; maar de menschen blijven er vriendelijk en gemoedelijk onder. Een klein bewijs. Voor ik met den trein weer vertrok wilde ik in het eenige goede, maar dan ook uitstekende, hotel ter plaatse een verfrissching gebruiken. Er was nog maar weinig tijd. Maar men ging den stationschef even waarschuwen en deze wachtte heel bedaard twintig minuten met het vertreksein te geven, tot ik het station opkwam!

RECTIFICATIE. Het zal den aandachtigen lezers van onze artikelenserie opgevallen zijn, dat in de persoonsbeschrijving van president Gomez van Venezuela een storende fout sloop. Hij is geen groot „Nederlander", maar een groot „vaderlander"

Baranquilla is een prachtige stad, vooral het oude gedeelte biedt voor schilders tal van de interessantste objecten. Een eigenaardig land en een eigenaardig volk. De ambtenaren ontvangen soms meer dan acht maanden achtereen geen salaris, iedere drie maanden ongeveer is er presidentsverkiezing, vergezeld van opstootjes en opstandjes. Omkoopbaar is iedereen, zakendoen is vrijwel onmogelijk. Het land is vruchtbaar, maar de winst gaat naar de Amerikanen, die hier alles in eigendom hebben. Kerken begint men er te bouwen, maar als men merkt, dat 't benoodigde geld toch eigenlijk niet bij elkaar is, wordt de bouw gestaakt en het land heeft een puinhoop meer.

De derde plaats, die ik bezoek is Carthagena. Een prachtige oude stad, vol met herinneringen aan den tijd toen de Spanjaarden hier heerschten. Door de stad loopt en betonweg, geschikt voor autoverkeer.

Het sterfhuis van Simon Bolivar, als museum ingericht. De wijzers van de klok geven het uur van zijn sterven aan.

Panorama van Carthagena.

Winterlandschap aan den Haarlemmerweg ter hoogte van de Wester-Gasfabriek.

☆

De R.K. Magdalenakerk, gezien vanuit het Westerpark.

SNEEUWKIEKEN UIT DE HOOFDSTAD

In het Vondelpark, een dorado voor de wintersportlievende jeugd.

Het bij vele oudere Amdammers geliefde laantje langs den Haarlemmerweg, dat binnenkort verdwijnen gaat, in wintertooi.

ACTUALITEITEN

De „Bruiloft van Kloris en Roosje," het traditioneele nieuwjaarsstuk dat op den „Gijsbrecht" volgt, ging in den Stadsschouwburg wederom met het gebruikelijke succes.

De opening in het Stedelijk museum der tentoonstelling van de werkende leden van het Genootschap St. Lucas. De heer Schaap houdt de openingsrede.

De taxistrijd in de hoofdstad is nog niet beëindigd. De „Blokjestaxi's" hebben thans een eigen garage in het gebouw Plancius aan den Overtoom.

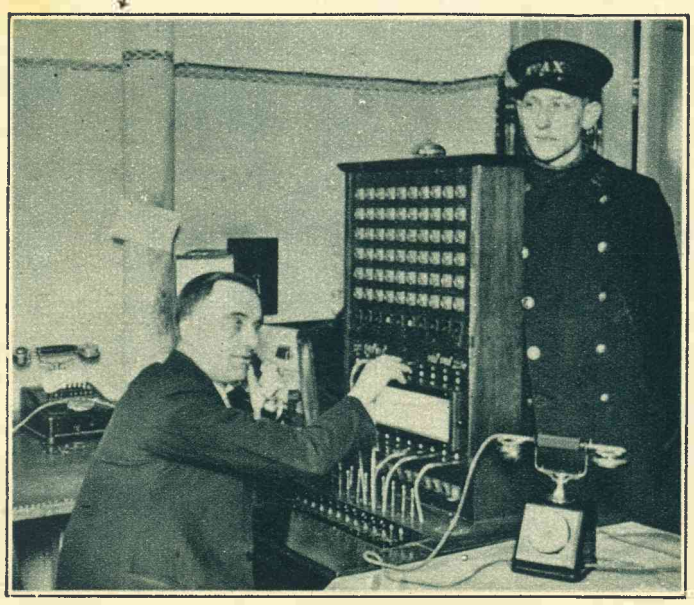

Albert van Dalsum en mevrouw Royaards-Sandberg als Gijsbrecht en Badeloch in Vondel's treurspel „Gijsbrecht van Aemstel", dat op het Leidscheplein wederom wordt opgevoerd.

„Ben je niet lekker, schat..?"

Het meisje dat heel erg gelukkig was.

„WEEKEND"

Wanneer de vervaardigers van deze film de bedoeling hebben gehad, om een uiterst gecompliceerd filmgeval te maken, dan zijn ze daarin wonderwel geslaagd. Het is een rolprent van het typisch genre, waarbij het genoeglijkheids-zwaartepunt ligt in de opeenstapeling van allerzonderlingste verwikkelingen en vergissingen, die tenslotte toch worden opgelost door de volkomen rehabilitatie van „die eene" die de geheele film door een medelijdende sympathie verwierf, omdat hij zoo gemeen werd behandeld. Indien men zich geamuseerd heeft, kan men City-film in Den Haag dankbaar zijn, dat zij deze film in Holland heeft uitgebracht.

Een niet nader aan te duiden verschijning.

Zonderlinge combinatie.

IN HET OMSTREDEN LAND DER MANDSJOES

Een Japansche machinegeweer-afdeeling rukt Tsitsikar binnen, zorgvuldig uitgerust voor den winteroorlog.

Chineesche spoorwegbewaker, te herkennen aan den armband.

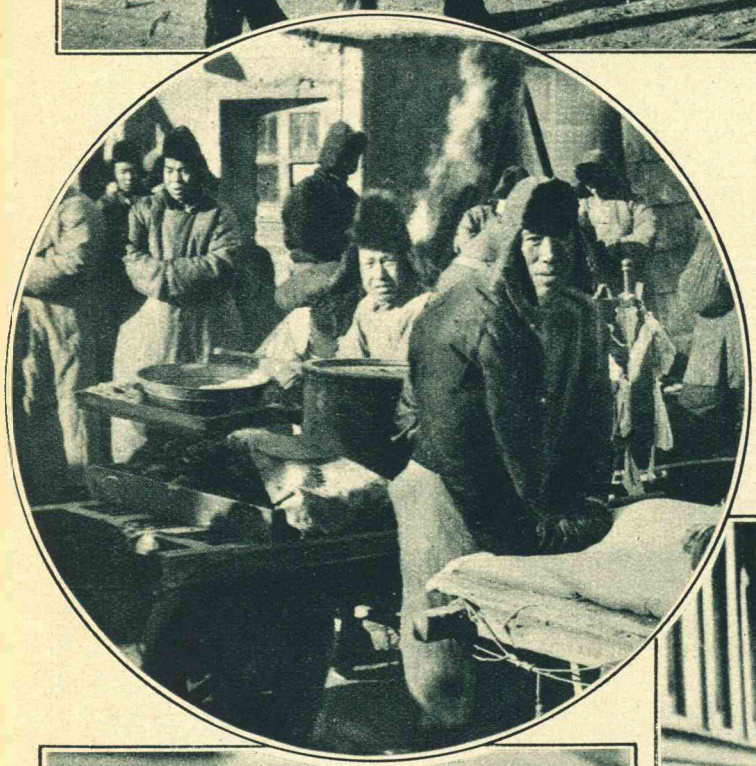

Op de markt van Tsitsikar doet niets vermoeden, dat de stad kortelings door vreemde troepen werd bezet.

Deze Chineesche politieman uit Mandsjoeli schijnt den toestand nog niet somber in te zien.

Een station aan den Oost-Chineeschen spoorweg in Mandsjoerije, door Chineesche troepen zorgvuldig bewaakt.

SLOTACCOORD

DE Mensch-Duivel

„Mijn beste Boek"
EDGAR WALLACE

DOOR EDGAR WALLACE

No. 12

Toen verscheen door de opening het einde van een dunne zaag. Zij sloeg er met den hamer tegen, en het metaal brak af. Hij begon te schelden, wierp zich met zijn volle gewicht tegen de deur, en een oogenblik dacht ze, dat de barrière het op zou geven.

Weer ging hij naar beneden, en nu bleef hij nog langer weg. Hij had een bijl gezocht, er eindelijk in den stal een gevonden met een rottenden steel en een nieuwen gemaakt van een bezemsteel. Toen hoorde ze hem boven komen en wachtte.

„Wil je open doen?"

Ze antwoordde niet.

Patsj! Het paneel spleet door den bijlslag.

„Achteruit!" gilde hij, en sloeg opnieuw.

Niet alleen het paneel, maar ook zijn omlijsting versplinterde. Met den achterkant van de bijl sloeg hij de houtpunten weg, en wrong zich door de opening, op het bed. De baard was weg, nog enkele haren kleefden aan zijn gezicht. Hier was Charles Peace in al zijn leelijkheid, met al zijn dreiging. Zij kon niet misverstaan, wat zijn oogen zeiden, maar kalm stond zij hem midden in de kamer af te wachten. Peace zag een vrouw, die den strijd opgaf, wier handen slap neerhingen langs de plooien van haar japon.

„Zoo meisje, nu heb ik je. Weet je, wat ik je gezegd heb? Je gaat nu direct dat briefje schrijven — en je zult blij zijn, dat je 't nog schrijven kunt. Ik heb toch maar één nek...."

Al sprekend kwam hij sluiperig, katachtig dichterbij, zijn lange vingers krommend als de klauwen van een wild dier.

Met ongeloofelijke vlugheid sloeg ze toe, en met een gevoel van onpasselijkheid hoorde ze den doffen slag van den hamer. Peace viel op zijn knieën en voorover op den vloer, met bloed op zijn slaap.

Zij liet den hamer vallen en klom op het bed. Zij had het luik gezien, dat het bovenlicht bedekte, en giste, dat daar een raam achter was. In een seconde had zij den grendel afgeschoven en het luik laten zakken. Zij duwde het ronde venster met zooveel kracht omhoog, dat het achteruit viel op de dakpannen. Zij moest licht hebben. De man op den vloer bewoog zich. Ze snelde de kamer door en nam de lamp, greep vlug een stoel, zette dien op het bed en klom.

Peace kwam overeind. Zij had geen seconde te verliezen. Ze hield de lamp hoog boven haar hoofd, en met bovenmenschelijke inspanning heesch ze zich op het hellende dak. Het was akelig steil; ze kon onmogelijk haar evenwicht bewaren en de lamp vasthouden, dacht ze. Haar schoenen gleden uit op de natte pannen, zij schopte ze één voor één uit, en haar tanden op elkaar klemmend, klauterde ze op naar de nok van het dak.

Het was stil weer. De lamp flikkerde, maar ging niet uit. Iemand moest haar zien — er moesten toch buren zijn.

De donkere massa van 's mans hoofd en schouders kwam door het open bovenlicht. Hij was half razend van woede, en toen ze hem zag, gaf ze een schreeuw en nog een. Hij klom naar haar toe; zijn handen hadden bijna haar japon gegrepen, toen zijn gespijkerde zolen uitgleden op de pannen, en als de goot hem niet had tegengehouden, was hij naar beneden getuimeld.

Zij probeerde opnieuw, een gerekt gegil — iemand moest haar toch hooren! In zijn woede lag angst. Het naaste huis stond een mijl ver, maar er kon iemand langs den weg komen. Er kwam iets. Zij zag twee heldere lichten den bocht om komen, zij hoorde den slag van paardenhoeven en wild zwaaide ze met de lamp. Op dat moment greep Peace haar enkel, maar zij schopte zich los.

Toen probeerde hij, op eenigen afstand van haar de dakvorst te bereiken, en scharrelde vooruit. Hij had het rijtuig niet gezien, maar opeens hoorde hij mannnestemmen, en toen hij naar beneden keek, zag hij het rijtuig voor de deur staan; er sprong iemand uit. Er zat maar één ding voor hem op: hij liet zich het dak afglijden naar den achterkant van het huis en greep met zijn handen de goot. Er was een krak, een stuk goot brak uit, en hij viel in een heester. Toen hij den hoek van het huis omkwam, trok hij zijn revolver en schoot in het wilde naar den man, die hem den weg versperde.

Het was Kaaltje, en toen hij achteruit deinsde om de gevolgen van een tweede schot te vermijden, vloog Peace hem voorbij. Hij bereikte den voortuin, toen een vlammende flits toesprong van den anderen hoek van het huis, en een kogel zoo dicht langs zijn gezicht floot, dat hij meende getroffen te zijn. Met een schreeuw van schrik en woede keerde hij zich om en schoot op den tweeden man, en aanstonds antwoordde een ander schot.

Er was maar één hoop: hij sprong het hek door en sloeg het achter zich dicht. Het paard steigerde bij den knal der schoten. Peace zat in een oogwenk op de koetsiersplaats; de zweep klapte en het bange dier schoot vooruit.

Alan trok zich van den vluchteling niets aan. Hij keek bezorgd naar de donkere figuur op het dak. De lamp brandde niet meer: die was uit haar hand gegleden en aan stukken gevallen; de scherven lagen voor zijn voeten.

„Ben jij het, Jane? Alles in orde? Kun je je houden, tot ik bij je ben?"

„Ja, ik ben erg geschrokken, maar er scheelt me niets," stelde haar stem hem gerust. „Maar ik kan niet terug, zooals ik gekomen ben."

„Kan ik door de deur, of het raam?"

Kaaltje, die aan den achterkant van het huis aan het zoeken was, vond een ladder, die tot aan het dak reikte, en klom naar boven. Het was een hachelijke taak, in het donker het meisje naar den grond te brengen. Zij beefde in al haar leden; voelde zich ziek; wel tien minuten zat zij op de hooge steenen stoeptrede van het villaatje, met het hoofd in de handen, terwijl Kaaltje den pony voor het wagentje spande.

Toen hij ongeveer klaar was, kwam ze tot zichzelf.

„Weet je zeker, dat hij je niets gedaan heeft?" vroeg Alan angstig.

Zij glimlachte.

„Dat is het eenige, wat ik zeker weet," zei ze.

Hij wou haar dien avond niet naar haar eigen woninkje laten gaan. Peace kon wel terugkomen. Hij stuurde haar naar zijn eigen kamer, en bleef zelf den heelen nacht beneden zitten, wachtend tot sergeant Eltham rapport kwam brengen.

Alan's rijtuig en zijn afgetobde paard waren gevonden in een wei nabij Mansfield. Het paard was in het dorp gestald. De treinen uit Mansfield werden nagegaan. Een man, die aan de beschrijving van Peace beantwoordde, was in de buurt van het station gezien, maar niemand wist, of hij een trein genomen had of niet.

Opnieuw was Peace spoorloos verdwenen.

Alan sprak Jane Garden aan, zoodra hij even alleen met haar was.

„Nu blijf je voor goed hier in huis, Jane," zei hij vastberaden. „En bovendien kom je in de krant. „De heer en mevrouw dr. Alan Mainford hebben, na een korte huwelijksreis, hun welbekende practijk hervat."

Zij glimlachte flauwtjes. Toen kwam er een trek van angst in haar gezicht.

„Weten de kranten.... van gisteravond?"

Hij schudde het hoofd.

„De politie schijnt niet te willen bekend maken, dat Charles Peace zoowat hun buurman geweest is," zei hij droogjes.

DRIE-EN-DERTIGSTE HOOFDSTUK.

Er kwam een brief naar Bern, via de Nationale Bank. Het was een vreemde hand, en de termen waren zwaarwichtig.

„Beste madame," begon de brief —

„Ik ben Charles Peace, die zooals uw weet uw trouw gedient heeft en wreet geleeden heeft in uw dienst. Beste madame, ik ben in een ontzettende toestant weegens de wijze, waarrop ik voor uw belangen ben opgekoomen en ik kan geen gelt krijgen omdat ik de koopakte van het huis niet hep. Beste madame, zou uw mij de koopakte kunnen sturen op de naam van Gray, en dan laat ik hem overschrijven op een andere heer die er mij goet voor betaalen zal, want ik ben out en opgeteert door de moeite, die ik mij voor uw gegeeven hep, snags het bet uit, om voor uw op de fiool te speelen, en al die last met de pliesie omdat er iemant geloot is door ongeluk wat geen opzet was, want niets is zooverre van mijn gedagten dan mij te vergrijppen aan het menseleven, wat tegen de bijbel is, zie ik eerbiedig. Beste madame, als uw de koopakte stuuren wouw aan een frint van mij, de heer Thompson, East-terrace 5, Peckham, Londen, dan zal hij zien, dat mij regt geschiet, wat ik nooit gehat hep sins ik een jongen was, door de laaghartigheid van de pliesie....

Ik moest met leefensgevaar weg uit Sheffield en het gelt achterlaten, wat uw mij zoo neederig gaf, en nu honger ik en God weet wat er van mij worden zal. Maar Hij past op de gevallen mussen en vertroost hen. Als er in Switserland bijbels zijn, kan uw 't nazien. Ik ben verzwakt door gebrek aan foetsel, dus beste madame stuur mij de koopakte voor het einde van de maant omdat uw mijn laaste hoop bent en als de pliesie me pakt, waar ze heel gogem voor moet zijn, moet ik ze alles vertellen over meneer lamonte en wat ik met mijn ijgen oogen in uw huis gezien heb. Er is geen recht. O God, die ziet hoe uw dienaar wordt benaut door zijn fijanden, hef uw hand op en help uw nederrige dienaar

Uwe gehoorzaame
Charles Peace.
J. Thompson."

Madame Stahm las het epistel en gaf het toen aan haar man.

„Laat hem naar den duivel loopen," zei ze.

Baumgarten had zich gaarne beijverd, die opdracht te vervullen, als hij niet op het einde van het tweede velletje postpapier dit postscriptum had gezien:

„Beste madame, de kristallen zijn in vijlegheid, de dokter heeft ze aan Carton gegeeven en ik zoek naar Carton en uw zult per keerende post van me hooren. C. P."

„Geloof je hem?" vroeg Baumgarten.

„Jij?" vroeg ze terug.

Hij tuitte de lippen.

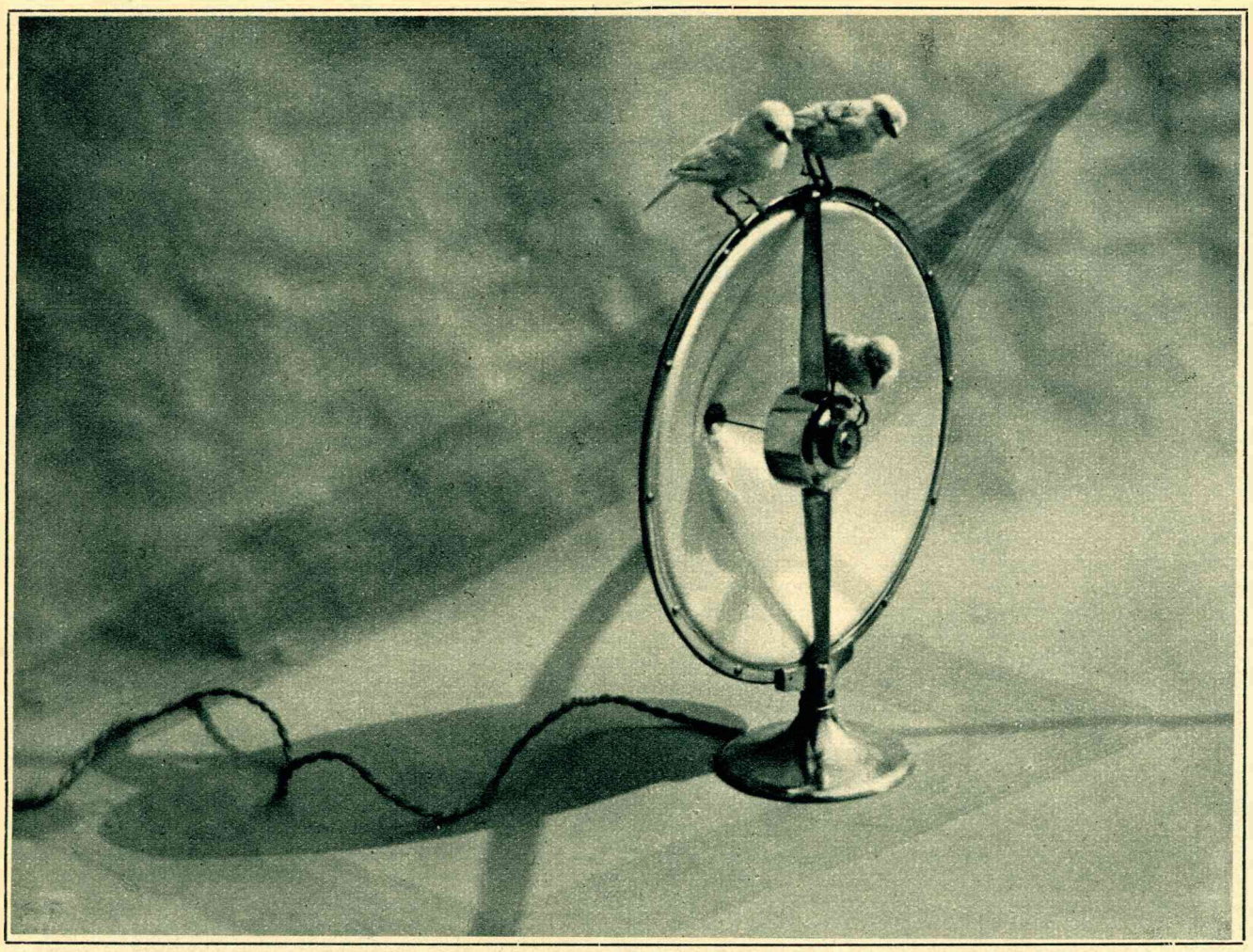

Radio-vogeltjes.

„Ik weet niet. Er kan iets van aan zijn. Misschien is 't het veiligste, hem een beetje geld te sturen — duizend francs bijvoorbeeld."

Zij had niet veel zin, om geld af te staan.

„We hebben in geen jaar van het reptiel gehoord, Peter. Al langer. Als de kristallen terug te krijgen waren, zou hij ze al gehad hebben."

„Toch zou ik hem maar duizend francs sturen, schat," zei Baumgarten.

Hij kon royaal zijn, want het waren zijn duizend francs niet.

De heer Peace ontving den brief, die geadresseerd was aan den heer Thompson, omdat hij momenteel de heer Thompson was. Hij verhongerde niet: hij zat een grooten biefstuk te eten in een goed gemeubelde kamer. Hij had zich in zijn nieuwe leven in Londen heel aardig geschikt. De kleine man met het donkere gezicht was populair in zijn buurt. Hij ging naar de kerk, maakte en repareerde gratis speelgoed voor de jeugd en had voor iedereen een vriendelijk woord.

Hij was over het geheel zeer voldaan met zichzelf, al waren er sinds zijn aankomst in Londen een paar ergerlijke dingetjes gebeurd. Die Harbron bijvoorbeeld, die ter dood veroordeeld was wegens den moord op politie-agent Cock te Manchester, had door de angstvalligheid van een minister gratie gekregen. Daardoor voelde Peace zich van een stukje belangrijkheid beroofd.

De hoop, Carton terug te vinden, had hij niet opgegeven. Hij had den verrader zelfs gezien, maar te laat, om hem aan te klampen. Het was op station London Bridge; twee treinen stonden evenwijdig aan weerszijden van een perron. De trein, waarin Peace zat, reed het eerst weg, en toen zag hij in den laatsten wagen van den anderen trein Carton, die een pijp zat te rooken en een krant te lezen. Het was een trein naar Woolwich, en een week lang hing hij in en om het station, in de hoop, zijn gewezen partner nog eens te treffen. Hij bracht heel wat tijd in Woolwich en Greenwich door, zijn prooi zoekend; maar Carton was verdwenen. Peace had echter een onbegrensd vertrouwen in zijn gesternte. Het kwam wel in orde.

„De heer Thompson" was een werkzaam mensch. Hij verrichtte heel wat nachtarbeid; ging soms pas om tien uur van huis en kwam pas 's morgens terug. Het aantal inbraakjes in New Cross, Lewisham en Camberwell toonde een onrustbarende toename. Er ging haast geen week voorbij, of de kranten wisten er een te berichten.

Soms brachten zijn operaties hem een heel eind ver. Hij hield van reizen, en op zekeren Zondagmorgen snoof hij de lucht van Brighton op, bedaard wandelend, toen een jong echtpaar hem voorbij reed. Het vrouwtje keerde zich met een klein kreetje om. Zij kon zich niet vergist hebben.

„Wat is er, lieveling?" vroeg Alan, achterom kijkend.

Hij zag, dat zij bleek was geworden.

„Ben je niet goed?"

„Neen, neen.... Ik dacht alleen dat ik iemand zag, dien ik kende.... iemand, die al dood is."

Zij loog, want zij dacht aan de griezelige revolver, die nooit uit den zak van den kleinen man kwam, en het was de tweede dag van hun huwelijksreis, en zij wilde nog veel gelukkige jaren beleven met den man, die naast haar zat.

Hij had er pleizier in, haar gedachten te raden, en toen ze na hun rijtoer in 't hotel terugkwamen, vroeg hij:

„Heb je Peace gezien?"

„Ja, liefste. Ik weet zeker, dat hij 't was. Toe, ga niet kijken, toe!"

„Ik ben niet van plan, me dik te maken om dien kleinen schurk," zei hij lachend. „Maar ik vind, dat de politie het weten moet."

Hij schreef een briefje aan den inspecteur, die eerst sceptisch deed, maar daarna, toen hij Jane gesproken had, levendig hoopte op een arrestatie.

De heer Thompson had het meisje niet gezien en was zich van de herkenning niets bewust. Later op den middag was hij in een rumoerig restaurant, en hoorde iemand zeggen:

„Heb je gehoord, dat Charles Peace in Brighton gesignaleerd is? Feit — een agent heeft 't me verteld."

Peace betaalde zijn vertering en verliet het restaurant op zijn gemak. Over Shoreham en Littlehampton keerde hij naar Londen terug. Hij was ongerust. Wie had hem herkend? Een inwoner van het kuststadje kon het niet zijn, want hij was daar nooit tevoren geweest. Het moest een gast geweest zijn, en hij herinnerde zich, dat hij in het boekenstalletje op het station een lijst van badgasten te koop had gezien.

Hij bestelde schriftelijk een exemplaar van die lijst, postzegels insluitend, en had een prettigen avond met het doorvorschen van de lange reeks namen. Hij vond wat hij zocht: „de heer en mevrouw Dr. Alan Mainford."

Dus hij was met de verpleegster getrouwd, en zij hadden hem aangebracht. Als 't aan hen gelegen had, zat hij nu al in een cel, met uitzicht op de galg. Een koude woede greep hem aan. Hij werd een ijverig verzamelaar van badkranten en bezoekerslijsten der zuidkust en vond hen terug in Bognor. Hij ging daar met een middagtrein heen. Hun hotel wist hij. Tegenover den ingang hield hij de wacht, tot hij hen samen zag buitenkomen en wegrijden. Toen bleef hij loeren tot middernacht, maar zij kwamen niet terug. Hij maakte een praatje met den portier.

„Meneer en mevrouw Mainford? Die zijn al twee uur weg — naar Londen!"

„Ik heb geen bagage gezien."

„Die was al vooruit naar 't station gebracht."

Peace liep weg, om een nachtverblijf te zoeken, en onderweg gooide hij een klein fleschje vitriool in zee, dat hij bij een drogist in 't dorp gekocht had.

Zijn hart was vol haat. Den volgenden morgen, onderweg naar Londen zat hij voortdurend plannen uit te broeden, om hem te gronde te richten. Als ze maar eerst eens een baby hadden. Als ze dan op een goeden morgen wakker werden, was die verdwenen, en vonden ze een briefje: „Charles Peace vergeeft nooit". Hij zou wel zien, waar hij het kind liet, in de rivier of onder een stoomwals of bij de zigeuners....

Op Zaterdagavond ging hij graag naar een markt. Zijn vingers waren nog zeer lenig. Hij kon een portemonnaie uit een vrouwenzak halen zonder dat de patiënt het minste merkte. Er waren op Zaterdag dikke portemonnaies in de zakken van werkmansvrouwen!

Zoo liep hij een avond in de High-street, Deptford, die hem vol mogelijkheden scheen. Hij zag een man voor zich uit loopen, die een pijp stopte uit een zilveren tabaksdoos, die hij toen in een zijzak van zijn jas stopte. Het ding was niet veel waard, maar alle beetjes helpen. Peace liep langs hem, naar den huizenkant kijkend, en stak achteloos zijn hand in den zak van den ander. Zijn vingers hadden de doos beet, toen zijn pols gegrepen werd.

„Hé! Wat moet dat?"

Hij wendde het hoofd en keek zijn slachtoffer aan.

„O mijn God!" zei Carton, en zijn mond viel open.

Peace had zijn tegenwoordigheid van geest alweer terug.

„Kom mee die zijstraat in," zei hij. „Ik moet je spreken."

Carton gehoorzaamde. Ook hij wist van de revolver, die Peace dag en nacht bij zich had.

„Prettige verrassing, hè?"

Zij waren in een donkere steeg, en Peace hield hem staande voor een houten hekje, dat toegang gaf tot een achtertuin.

„Ik — ik had geen tijd, om naar je toe te komen," stotterde Carton. „Je bent veranderd, Peace. Ik herkende je eerst niet. Wat heb je met je gezicht uitgevoerd?"

„Mijn gezicht gaat je niet aan. Waar is dat fleschje?"

Carton bevochtigde zijn droge lippen.

„Kijk eens...." begon hij.

„Waar is de flesch? Draai er niet omheen. Ik lijd honger door jouw schuld. Waar is het fleschje?"

„Thuis," verried de man de waarheid.

„Waar thuis?"

„Waar ik dien."

„Waar is dat?"

Er kwam een aarzeling van een seconde, wat een seconde te lang was.

„In Lewisham."

„Je liegt. Wat moet 't daar?"

„De dokter heeft 't mij gegeven," zei de man, ernstig en kalmer. „Ik wou 't niet hebben. Ik vroeg hem of hij 't bewaren wou, omdat 't waarde had. Ik had 't weg kunnen gooien, maar ik wou niet gemeen tegen je zijn. Ik ben een keer naar Sheffield geweest, om hem geld terug te betalen, dat hij me geleend had, en toen gaf hij 't me terug. Ik wist, dat je vandaag of morgen wel te voorschijn zou komen, dus toen heb ik 't aan meneer gegeven, om te bewaren."

Peace haalde diep adem.

„Weet je wat ik eigenlijk doen moest? Je zóó door je hart schieten. Als ik geen christenmensch was, die zich nooit aan het leven vergrijpt, dat de Schepper ons geschonken heeft, vermoordde ik je, hond!"

Carton was bang, maar werd tegelijk boos.

„Je kunt 't fleschje krijgen. De baas is op 't oogenblik weg, en ik weet niet, waar hij 't heeft, maar ik zweer je...."

„Zweer niet! Ben je als een heiden opgevoed? Zeg op — waar woon je?"

„Dat vertel ik je niet," zei Carton koppig. „Als je trek hebt om te schieten, schiet dan maar op!"

Een roekelooze boosheid kwam over zijn angst heen. Hij sprak luider. Een man en een vrouw, die voorbijkwamen, bleven staan, hopend op een vechtpartijtje.

„Hou je bek!" siste Peace. „Wie praat er over schieten? We zijn allebei redelijke menschen, en ik vergeef graag, wie me kwaad doet. Wanneer kun je het fleschje krijgen?"

„Over een paar weken," zei de man knorrig.

„Je kunt me gerust zeggen, wie je baas is," zei Peace. „Ik zou natuurlijk naar hem toe kunnen gaan, en een boekje van je kunnen opendoen...."

„En meteen over jezelf vertellen?" zei Carton, genietend van zijn nieuwen moed. „Je zou hard opschieten, als hij hoorde, dat je Charlie Peace was!"

Peace bedwong zich met moeite.

„Ik zeg je toch, dat ik niet zou gaan klikken...."

„Komt er niets op aan, of je 't doet," trotseerde hem de ander. „Toen ik er kwam, heb ik alles opgebiecht, behalve, dat ik kennis had aan een moordenaar."

Peace knipperde met de oogen. Dat iemand zich schaamde, met hem bevriend te zijn, was een onvergeeflijke beleediging.

„Waar woon je?" vroeg hij weer.

„Zoek maar uit," was het antwoord.

„Dat zal ik," gromde Peace. „Ik vind alles. Ik zal je volgen als je schaduw. Ik zoek huis voor huis af, in Greenwich," hij keek den man aan, „en in Blackheath.... ah, daar woon je, kameraad! Ik kom je daar opzoeken, en je raakt me niet meer kwijt!"

„Je kunt naar de hel loopen," zei Carton; hij schudde de hand af, die hem tegenhield, en wandelde plechtig terug naar High-street.

VIER-EN-DERTIGSTE HOOFDSTUK.

Weken lang dwaalde Peace door Blackheath, meestal 's avonds; maar Carton bleef binnen als 't donker was: hij wist, dat zijn vijand zich overdag niet zoo licht buiten waagde. Hij had de waarheid gesproken: zijn patroon was op reis, en het fleschje was ergens weggesloten, misschien in de safe.

De kleine man begreep, dat hij met zijn avondlijke tochten niets bereikte, en begon overdag uit te kijken, bij voorkeur 's Zondags. Van den morgen tot den avond liep hij heen en weer over het trottoir, en den derden Zondag vond hij zijn man. Die wandelde met een keurig gekleede jongedame, en uit hun houding maakte hij op, dat zij iets meer voor elkaar waren dan vrienden.

Den heelen middag ging hij hen na, volgde hen ten slotte op een tram tot den voet van Blackheath-heuvel, waar zij uitstapten. Hij was boven op den wagen gaan zitten, hoewel het weer niet gunstig was. Hij wachtte, tot ze hem den rug hadden toegekeerd, sprong uit het voertuig, toen het alweer in beweging was, en volgde hen den heuvel op, langs een politie-bureau, waar hij nog eens nader kennis mee zou maken.

Boven op den heuvel scheidden ze, met een kus, waarbij Carton heerachtig zijn hoed afnam.

„Oud genoeg, om haar vader te zijn," mopperde Peace. Hij keek het meisje eens aan, toen ze hem voorbij liep, vond haar wel knap, en was benieuwd, hoe ze heette. Toen keerde hij zich om, zijn prooi volgend. Carton liep kalm voort, met een wandelstok zwaaiend en neuriënd — een keurig stukje tooneelspel, want terwijl Peace naar het meisje keek, had zijn vroegere helper hem herkend en begrepen, dat hij gevolgd was.

Hij had kennis gemaakt met een huisknecht in St. John's Park. Hij wist, dat de familie dien dag uit was, want hij was op de thee gevraagd. Het was te laat voor de thee, maar niet om meneer Peace te misleiden. Nonchalant ging hij het hek door en de stoep op en trok aan de bel, en gelukkig was het zijn vriend, die opendeed.

„Hallo! Je bent laat. Ik had je al uitgeschreven."

„Kan ik binnenkomen? Er is daar een man, die me den heelen middag heeft nageloopen."

De huisknecht deed de deur achter hem dicht.

„Moet hij geld van je hebben?" vroeg hij nuchterweg. „Of is 't de vader van een meisje of zooiets?"

„Hij krijgt nog een kleinigheid van me."

„Kom maar mee naar de keuken," zei de huisknecht.

Peace schreef het adres op: St. John's Park 2. Het leek wel een goed huis ook: een dat je „doen" kon zonder veel moeite. Er waren bedienden, maar dat hinderde niet. Van dienstboden had je meer last: die gilden en schreeuwden de heele buurt bij mekaar.

Hij kwam twee avonden achter elkaar het huis verkennen. Ja, 't was eenvoudig genoeg, maar waar kon 't fleschje zitten, als Carton de waarheid had gesproken? Klaarblijkelijk wist hij 't zelf niet. Hij moest den man nog maar eens zien te spreken. Weer wachtte hij op Zondag — maar nu aan den voet van den Blackheath-heuvel. Hij dacht, dat Carton zijn wandeling nu wel in omgekeerde richting zou maken, bij den heuvel beginnen en teruggaan door 't park, en hier bedroog zijn menschenkennis hem niet.

Carton zag hem, toen hij in de tram stapte, en na een woord van excuus voor zijn dame klom hij naar boven.

„Waarom loop je me na?" vroeg hij prikkelig.

Peace was buitensporig zachtzinnig.

„Als ik wist, hoe ik je schrijven kon.... onder welken naam je hier leeft...."

„Ik heet Carton," kreeg hij ten antwoord. „Misschien vind jij 't een beetje gek, dat iemand zijn eigen naam voert."

„Ik weet, waar je woont, maar ik ben niet van plan, naar je baas te gaan.

(Wordt voortgezet.)

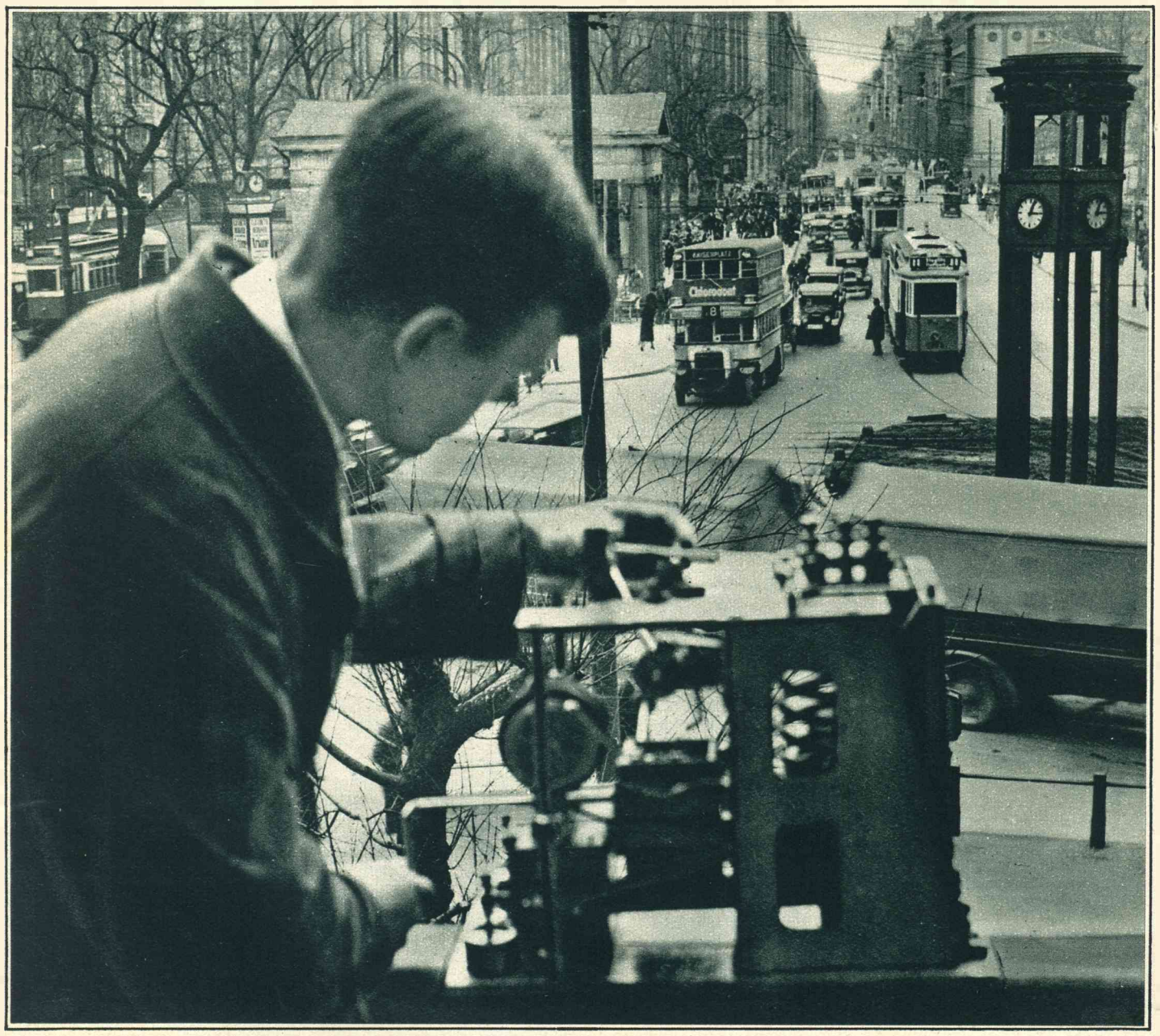

'n Geluidsopname van een der hoofdstraten van Berlijn, genomen vanuit een venster.

Eendjes voeren achter den tuin.

Het mooie poortje van het Haarlemsch Tehuis voor Ouden van Dagen.

Bij de Oudjes

Uit het ontroerende verhaal van Hildebrand „Het Diakenhuismannetje", dat iedereen wel kent, of althans dient te kennen, weten wij dat een huis voor ouden van dagen een wereldje op zich zelf is; een maatschappijtje met eigen lief en leed, met eigen gebruiken en tradities. Hoe geruststellend is voor velen de gedachte, dat zij op gevorderden leeftijd niet alleen behoeven te blijven, maar dat hun hier of daar in een Tehuis een liefderijke opname wacht. Hoe gelukkig is het, dat zij, die een onbezorgden, een rijken levensavond mogen genieten, niet vergeten hebben hun minder met aardsche goederen bedeelden evenmensch een zorgenvrijen ouden dag aan te bieden. Eenmaal opgenomen binnen de beschermende wanden van het „huis," wenschen zij niet meer naar buiten, dan voor hun dagelijksche wandeling — welke zij overigens ook gaarne in hun eigen tuin volbrengen.

Bruine boonen met spek. Naar de gezichten te oordeelen hebben ze er wel trek in.

Het buurpraatje. Is het geen schilderij?

Want de orde, de lichte arbeid en een liefderijke verzorging binden de oudjes aan hun gemeenschappelijke woning. Hun leventje is gezellig en afwisselend en voor een fotograaf biedt het stof in overvloed. Toen dan ook een van onze medewerkers een serie foto's meebracht uit het „Haarlemsch Tehuis voor ouden van Dagen", hebben wij daaraan gaarne een plaats verleend. Geven de kieken niet een uitstekend, een geestig beeld van hoe het in zulk een oudjeshuis reilt en zeilt? Zijn er onder deze bejaarde menschen geen typen, waardig om door een schilder met vaardig penseel vereeuwigd te worden? En meent ge misschien dat een gesprek met hen voeren een saaie bezigheid is? Dan kent ge hen niet. Want de humor en grappen zijn er in rijken voorraad onder hen en hun wijze raadgevingen zijn zoo oud als de wereld

Het wekelijksche bad: een ware verkwikking.

Met een zacht lijntje wordt de keukenhulp buiten de deur geloodsd.

Lichte bezigheden verkorten den dag. En meehelpen de wasch te mangelen, is een verantwoordelijke bezigheid.

Kerstdag op de ziekenzaal.

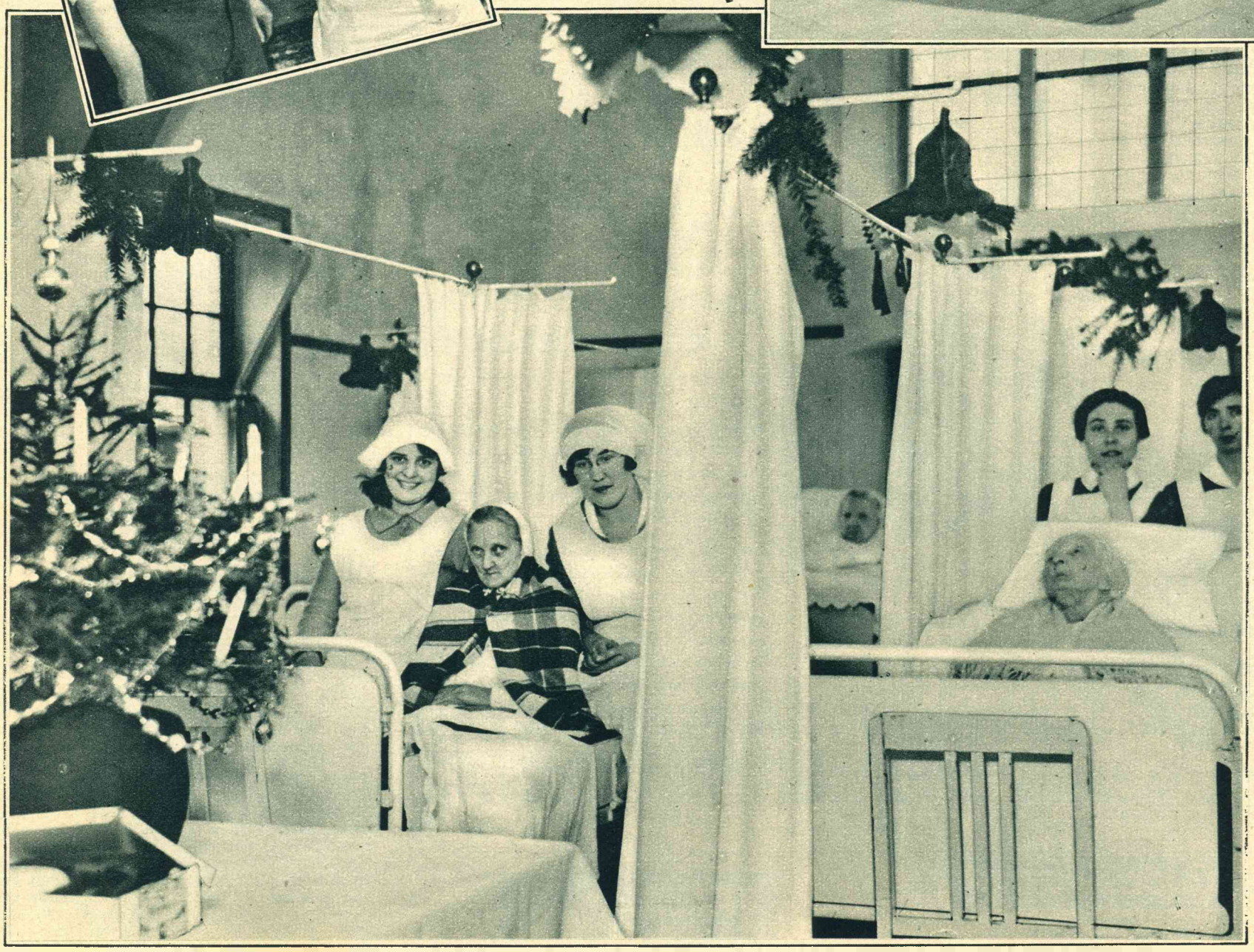

ADELBODEN

BERNER OBERLAND
1400 M. boven zee

Kuur- en Sportplaats van den 1en rang
Winterzon - Mild hooggebergte klimaat

IDEAAL SKIGEBIED - NIEUWE SLEDEBAAN - MEERDERE IJSBANEN
Gezelschapsleven - 17 Hotels - 1500 bedden - Minimumprijzen Frs. 9.- tot 18.-

Prospecti en inlichtingen door het Verkehrsbüro Adelboden en de Reisbureaux in Nederland

HET ZONNELAND
BRÜNIG-HASLIBERG

1100 M. boven Zee. Berner Oberland. Autopost af Brünig. Schitterend Ski-land. Orkest.

PENSIONPRIJZEN FR. 9.— TOT FR. 13.—

Prospectussen door de Hotels: **Alpenruhe, Schweizerhof, Bären Hohfluh, Hotel Bellevue en Kurhaus Reuti**

INNER AROSA

SPORT-HOTEL PENSION-HOLD

Bij de Ski- en IJsvelden. Zonnige ligging. Kamers met stroomend water. Voortreffelijke keuken. Zorgvuldige bediening. Billijke prijzen.

SCANFS

bij Zuoz, 1660 M. Ober Engadin

Zonnig wintersport- en herstellingsoord, prachtige skivelden. Uitgangspunt voor alle tochten door het Ober Engadin. Pensionprijs Frs. 9.—. Referenties in Holland. Prosp. door de Verkehrsverein

LENK

BERNER OBERLAND
1100 M. b. Z. Ideale wintersportplaats van den 1en rang. Prachtige Skivelden

SPORT-HOTEL WILDSTRUBEL

Familie-Hotel. Mooi, zonnig gelegen. Alle comfort. Kamers met str. water en badk. Mooie ijs- en lugebaan. Attracties. Pension incl. verwarming vanaf frs. 12.—. Prospectus.
E. BURKHALTER

Een kostbaar bezit

is een doos of tube „Zij"-Crême. Zij beschermt Uw gelaat even afdoende tegen guur herfstweer of felle winterkou als een warme bontmantel of behagelijke pels het Uw lichaam doet.

Een aanhouder wint....!
Geregeld Adverteeren is....
winnen!

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43183

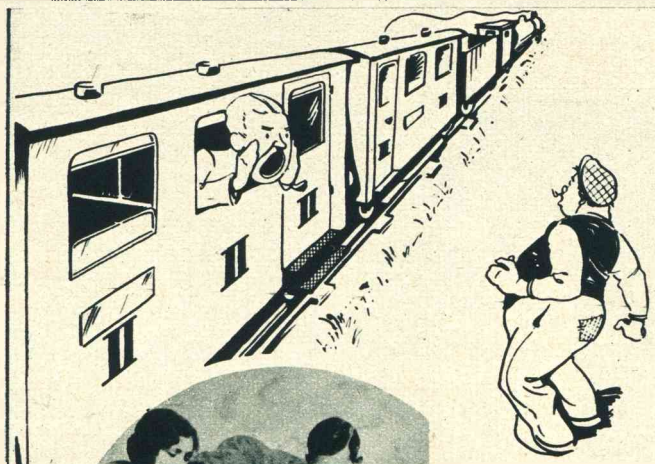

Zou hij de boodschap verstaan hebben ?

Één kans tegen tien . . . een sneltrein is zoo gauw voorbij!

Wanneer u zeker wilt zijn, dat uw boodschap verstaan, verwerkt en begrepen zal worden, vergenoeg u dan niet met haar uit een sneltrein te roepen. Zeg haar dáár, waar uw toehoorder rustig kan luisteren.

Zeg uw boodschap in de periodieke pers. Dit is de beste gelegenheid van den modernen tijd om uw toekomstige klanten in een stemming te treffen, waarin zij uw pleidooi rustig kunnen verwerken. En de eenige manier, waarbij gij zeker zijt, dat ieder, dien gij uw boodschap toeroept, haar zal verstaan en begrijpen.

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

7

Galsteenlijders!

Mevr. van Ooijen, Javastr. 225, Den Haag, schrijft over „ANTIFELLIN": „...ik wou, dat ik uw middel 4 jaar eerder had geweten; wij hebben de steenen nu in een fleschje." Vraagt gratis brochure bij fa. J. DWARSHUIS. Jacobijnerstraat 13e, Groningen

VAN RIJN'S MOSTERD
Utrecht De Beste

Hoe ik op 60-jarigen leeftijd van mijn rimpels bevrijd werd

en er in geslaagd ben 20 jaar jonger te schijnen

Ik heb den leeftijd van 60 jaar bereikt, den leeftijd, waarop de vrouw niet meer poogt aantrekkelijk te schijnen. Maar ik heb den lust gehad, uit pure curiositeit, het resultaat van Crême Tokalon, voedsel voor de huid, de beroemde Parijsche crême, te probeeren op mijn gerimpeld en door verschillende weersinvloeden bedorven gezicht. Stelt U zich mijn verrassing voor, toen men mij na de behandeling van één maand zeide: „U wordt jonger." Aangemoedigd door deze opmerking ging ik met dit middel door en na vijf maanden stond ik verwonderd, en allen die mij zagen, getuigden, dat ik er uitzag als een vrouw van 40 of 45 jaar. Mijn teint is frisch en verrukkend lichtrose en ik heb bijna geen teekenen van rimpels. Dat is wonderlijk.

Hiernaar te oordeelen zouden er, als alle vrouwen alleen Crême Tokalon, voedsel voor de huid gebruikten, geen oude grootmoeders meer zijn.

N.B. De schrijfster van bovenstaanden brief wenscht, dat haar naam niet gepubliceerd wordt, maar de origineele tekst ligt ter inzage. Wij garandeeren voor 10.000 gulden, dat Crême Tokalon, voedsel voor de huid, de weldadige en buitengewoon voedende bestanddeelen bevat, die de bekende specialisten als onmisbaar voor uw huid verklaren, om deze blank, frisch, krachtig en zonder den minsten rimpel te behouden. Gebruik Crême Tokalon, voedsel voor de huid, rose kleur, des avonds vóór het gaan slapen, en de witte crême des morgens. Gij zult verwonderd zijn over de verbetering, zelfs na één nacht. Gunstige resultaten worden gegarandeerd òf het betaalde gerestitueerd.

GRATIS. — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezeres van dit blad nu een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende de volgende producten: een tube Crême Tokalon Biocel, voedsel voor de huid, rose kleur, 's avonds voor het naar bed gaan te gebruiken, een tube Crême Tokalon, witte kleur (niet vet) voor den dag, een doos Poeder Tokalon, poeder de riz met schuimcrême (vermeldt de gewenschte kleur), alsook monsters van vier gangbare kleuren poeder. Zendt 30 cents in 5 postzegels van 6 cents voor porto-, verpakkingskosten enz., aan de Firma B. Meindersma, Afd. 9A Westerbaenstraat 154-158, Den Haag.

Bent U in Kersttijd in gewicht toegenomen?

De vele lekkere gerechten en zoetigheden van den Kersttijd maken, dat het voor de meeste menschen onmogelijk is een zeer onwelkome gewichtstoename te vermijden — onwelkom vooral in dezen tijd, waar het erom te doen is de mode te volgen en slank te zijn!

U moet er daarom dadelijk voor zorgen, die overbodige kilogrammen weer kwijt te raken. Gebruik „Facil", dat is een betrouwbaar, goedkoop en tevens — wat niet te dikwijls gezegd kan worden — een absoluut onschadelijk vermageringsmiddel.

Facil-pastilles zijn verkrijgbaar in de apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Gebruiksaanwijzing, tabel van normaal gewicht en referentiën van personen, die door het gebruik van Facil-pastilles slank geworden zijn, zijn aan iedere buis toegevoegd.

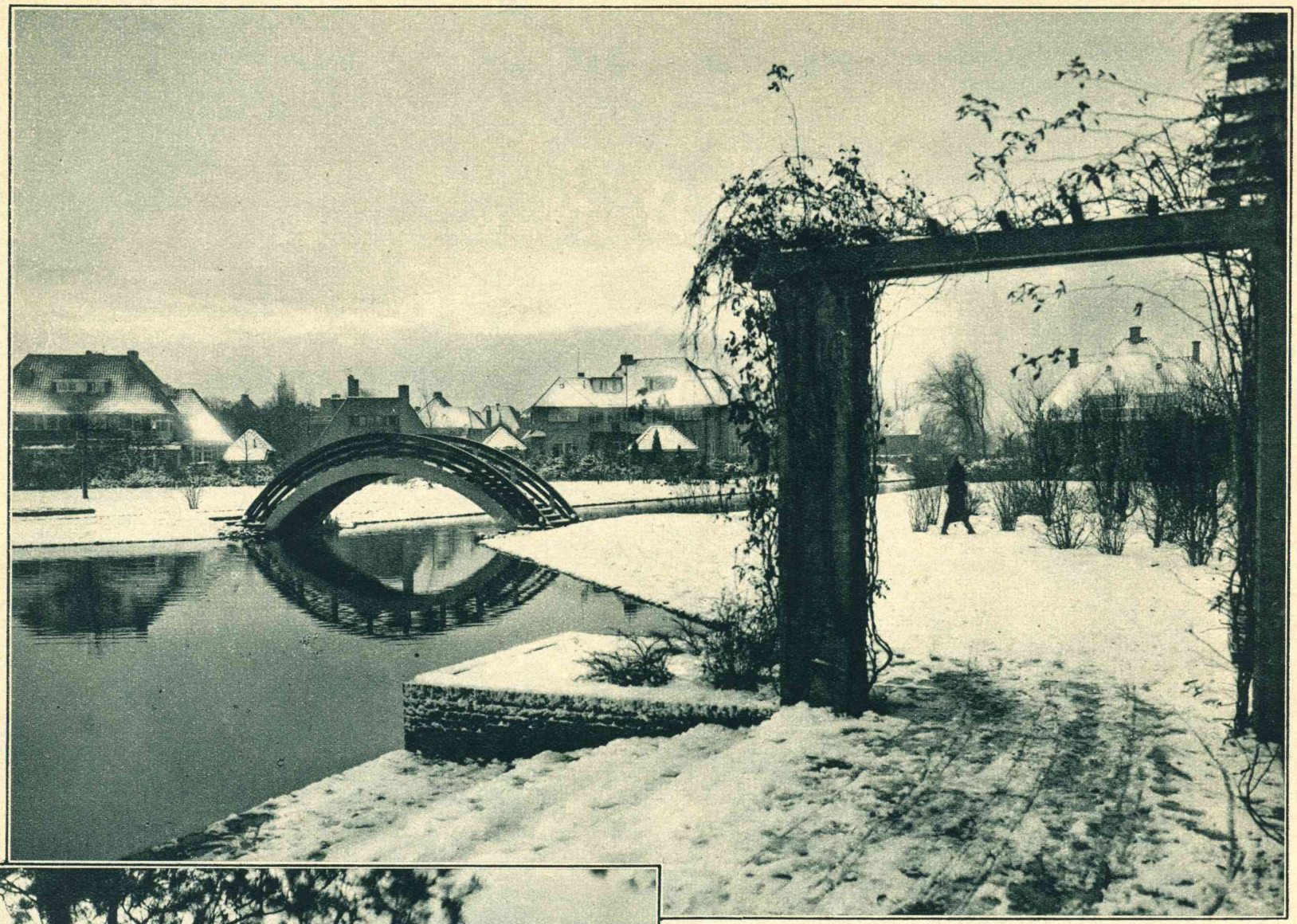

Sneeuwmorgen in het Nieuwe Park te Bussum.

HET GOOI IN DE SNEEUW

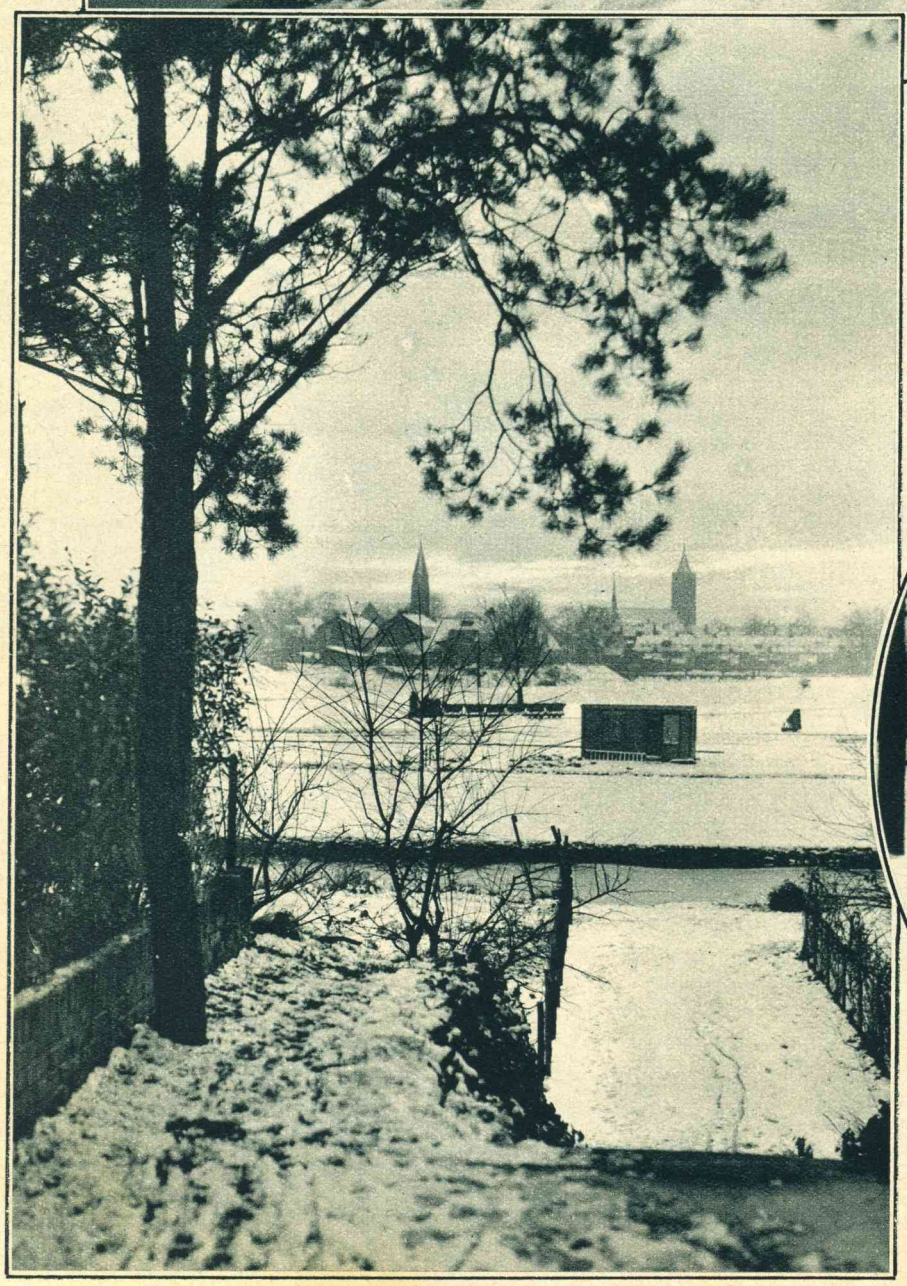

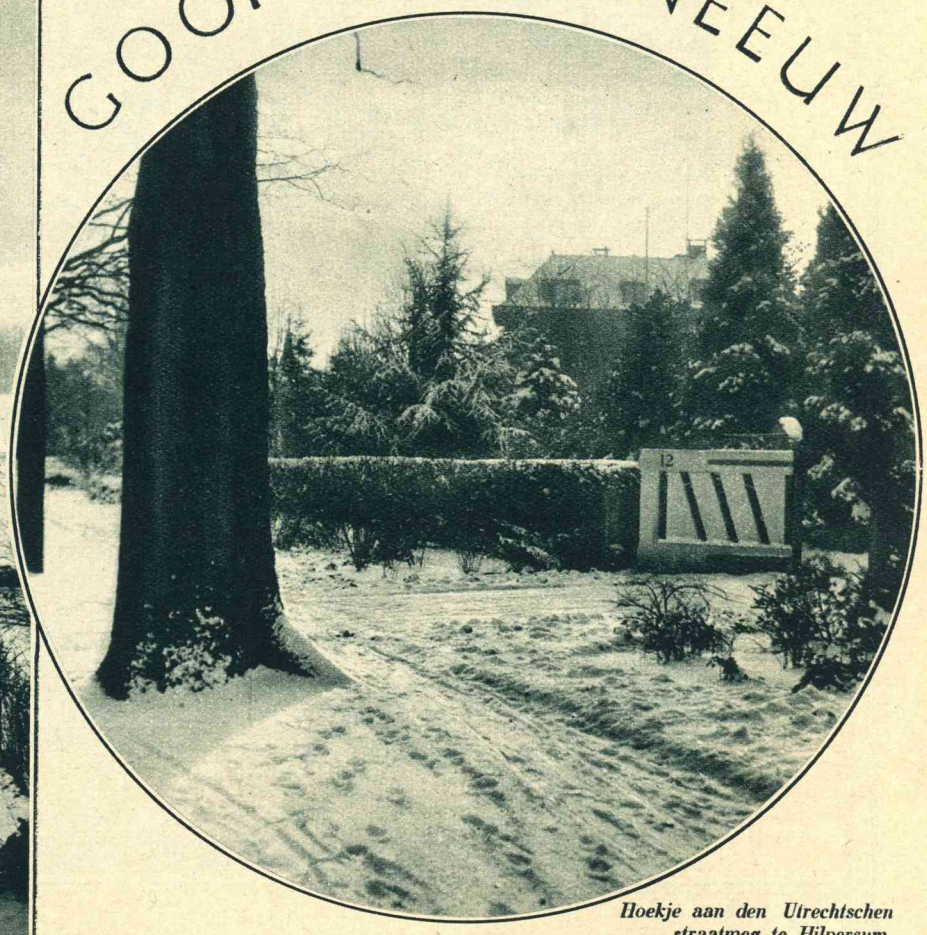

Hoekje aan den Utrechtschen straatweg te Hilversum.

Als een Zwitsersch stadje lag Bussum tusschen de witte velden

WINTER IN DE

R IN DE VALLEI

VROUWENLEVEN

Kinderjurk van wit met groen geruite stof, met garneering van Valencienne-kant.

Voor kinderen en jonge meisjes

De kinderkleeding wordt steeds in meer of mindere mate aangepast aan de mode voor volwassenen. Er is zelfs een tijd geweest, dat er tusschen de jurken van moeder en dochtertje nauwelijks meer verschil was dan dat der grootte van het kleedingstuk. De kinderjurken waren toen trouwens niet een navolging van de japonnen der moeders, maar de damesmode eigende zich de gladde korte jurken toe, welke tot dusver het privilege van de kinderen waren geweest.

Nadat we, na deze afwijking, weer een heele evolutie in de mode hebben meegemaakt, nu we in allerlei mode-détails een verjonging en vernieuwing zien van wat in vroegere jaren doorging voor élegant, nu is er toch ook weer een eigen mode voor onze kinderen. In de verte volgt ze de algemeene mode-voorschriften — de meeste jurkjes hebben, bijvoorbeeld, een hoog ceintuurtje — maar ze heeft toch iets eigens, iets speciaal kinderlijks.

Een der eerste voorwaarden bij de kleeding van onze kinderen is wel: doelmatigheid en eenvoud. Het bekoorlijke onschuldige van een kind komt in eenvoudige goed gekozen kleertjes het beste tot zijn recht, terwijl dit door overdreven opschik, welke maar al te vaak samengaat met behaagzuchtige airtjes, soms geheel kan worden te niet gedaan.

Er is met dit feit blijkbaar ook wel degelijk rekening gehouden door diegenen die zich speciaal toeleggen op het ontwerpen van kinderkleeding. En bij geen der nieuwe Parijsche ontwerpen zijn nu de kinderjurken overdreven kort — ze reiken alle tot aan of tot héél even boven de knie.

Verschillende modellen voor kleine kinderen hebben een glad schouderstuk, dat bijna tot aan de taille reikt. Daaronder een cloche-rokje of vaker nog 'n plooirokje. Het bovenstuk is dan, voor de jurk van alledag, versierd met 'n paar rijen knoopen en 'n plat kraagje, en voor 'n meer feestelijke jurk met borduursel. Ook is er de geplooide jurk: bij de schouders beginnend, aan weerskanten drie plooien zoodat een breede stolpplooi in het midden komt. De plooien zijn ingestikt tot even onder de taille, welke door 'n leeren ceintuurtje wordt omsloten; 'n rond kraagje en pofmouwtjes voltooien het geheel. Ook wordt zoo'n plooienjurk, zonder mouwtjes en iets lager aan den hals, zonder kraagje, wel als overgooier gedragen, in donker fluweel, bijvoorbeeld, over een lichte jurk.

Nu nog even de beschrijving van een bizonder aardig Parijsch feestjurkje van geel crêpe de chine, met garneering van zwart met geel bedrukte crêpe de chine. De eigenlijke jurk hangt los neer in fijne plooien. Van gebloemde zijde zijn het schouderstuk en de lange mouwtjes, terwijl van het schouderstuk, dat slechts halverwege voor- en achterpand bedekt, twee bonte reepen neerhangen over het effen geel.

Van eenvoudiger allure zijn de kinderjurken van onze afbeeldingen; beide ontworpen door het modehuis Olga. De eerste jurk, 'n groen met witte Schotsche ruit heeft 'n cloche-rokje onder het gladde lijfje. Een breede leeren ceintuur omsluit de taille en smalle valencienne-kant vormt een sierlijke garneering — tevens practisch omdat ze goed waschbaar is — van hals en mouwtjes.

Jongemeisjesjurk van crèpe marocain met garneering van smalle strooken.

Kinderjurk van geruite wollen stof met garneering van leer en koperen knopjes.

De tweede jurk van geruite wollen stof heeft een garneering van leer. Kraagje, das, manchetten en de zakjes, die zoo aardig op het geplooide rokje zijn neergezet, het is alles van soepel leer, versierd met kleine koperen knopjes. Ik stel me voor, dat deze garneering ook in fluweel of zijde of effen wollen stof in plaats van leder een zeer goed effect zou maken.

'n Breede leeren ceintuur omsluit ook hier de taille.

Onze derde afbeelding vertoont een bekoorlijke jongemeisjesjurk van crêpe marocain met garneering van smalle volants, die iets echt jeugdigs geven aan het geheel. Voor de aardige garneering van den hals is een lichtere tint marocain genomen.

Kleine pèlerines bij avondjaponnen

Weet ge dat de Parijsche avondtoiletten alle de begeleiding hebben van de een of andere schouderbedekking? Er zijn eenvoudige rondgeknipte pèlerines van fluweel, van zijde of van kantstof. Er zijn pèlerines met bont omzoomd; er zijn er die van voren met een gesp worden gesloten; er zijn er ook die van voren verlengstukken hebben, welke daar kruiselings over elkaar geslagen worden. Er zijn gladde kleine capes van fluweel of zware zijde, omzoomd met bont en bij den schouder solide gesloten met 'n paar knoopen; er zijn ook frêle doorzichtige dingetjes van kant of georgette, aan den hals bijeengerimpeld, of met ruim aangezetten strook. Er zijn ook bolero's zonder mouwen, welke over de avondjapon gedragen worden.

Er is, kortom, een zoo groote verscheidenheid in deze élegante mode-attributen, dat het de uitgaande vrouw mogelijk is, met een en dezelfde japon telkens weer een ander beeld te vertoonen — mits zij er verschillende schouderbedekkingen op na houdt.

PAULA DEROSE.

Het Loch Lubnaig (Lubnaig-meer) dicht bij het riviertje de Leith en het dorpje Callander is, hoewel niet een der grootste, toch zeker een der schilderachtigste en meest typische van de Schotsche meren.

Aan de SCHOTSCHE MEREN

Een hoekje van Derwenewater in de Noord-Engelsche provincie Cumberland

Slechts in de laatste plaats schijnt Groot Brittannië voor ons als toeristenland in aanmerking te komen — geheel ten onrechte. Ten deele ligt dat misschien hieraan, dat de aantrekkelijkheid van het Engelsche landschap hier nauwelijks bekend is. Vooral de Noord-Engelsche en Schotsche meren vormen een uitgestrekt gebied van een zeer strenge en bijzondere schoonheid, waarmee we hier eens enkele proeven geven willen.

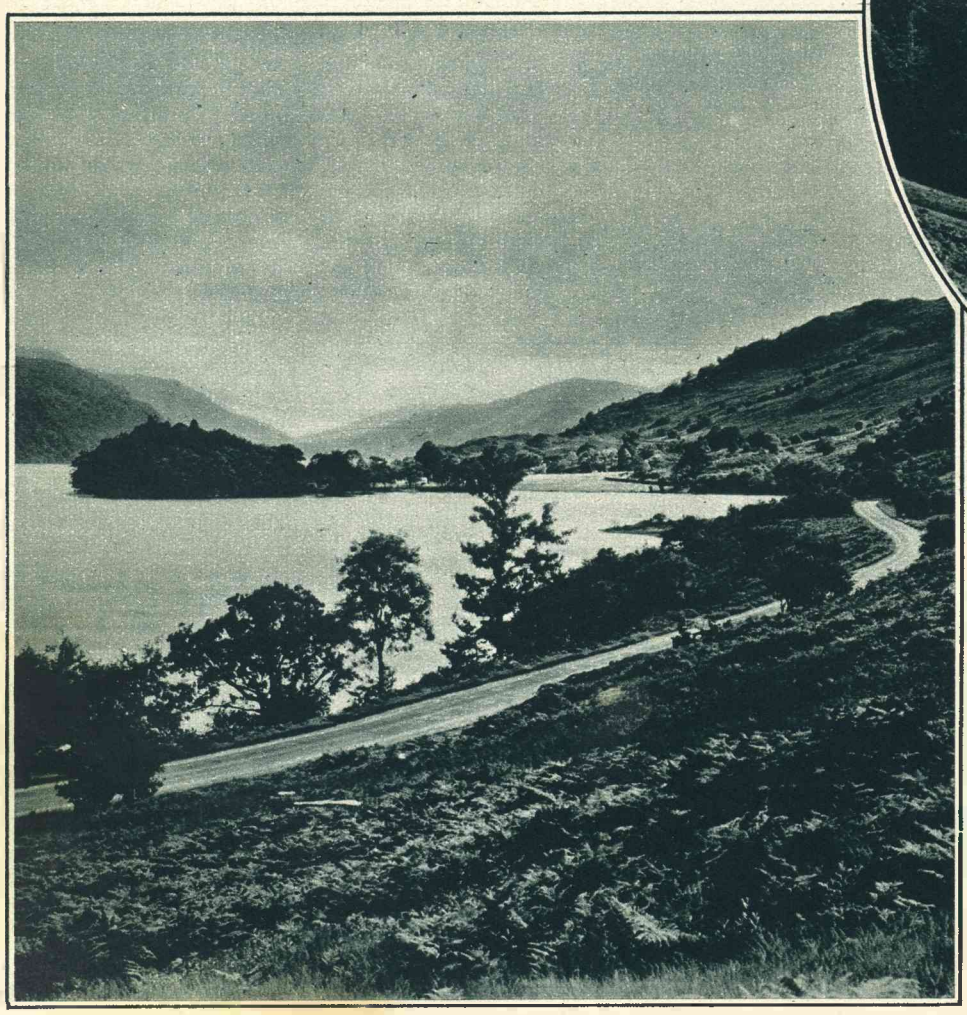

Loch Lomond is een der grootste van de beroemde Schotsche meren, en landschappen als het bovenstaande vindt men er tallooze in zijn omgeving.

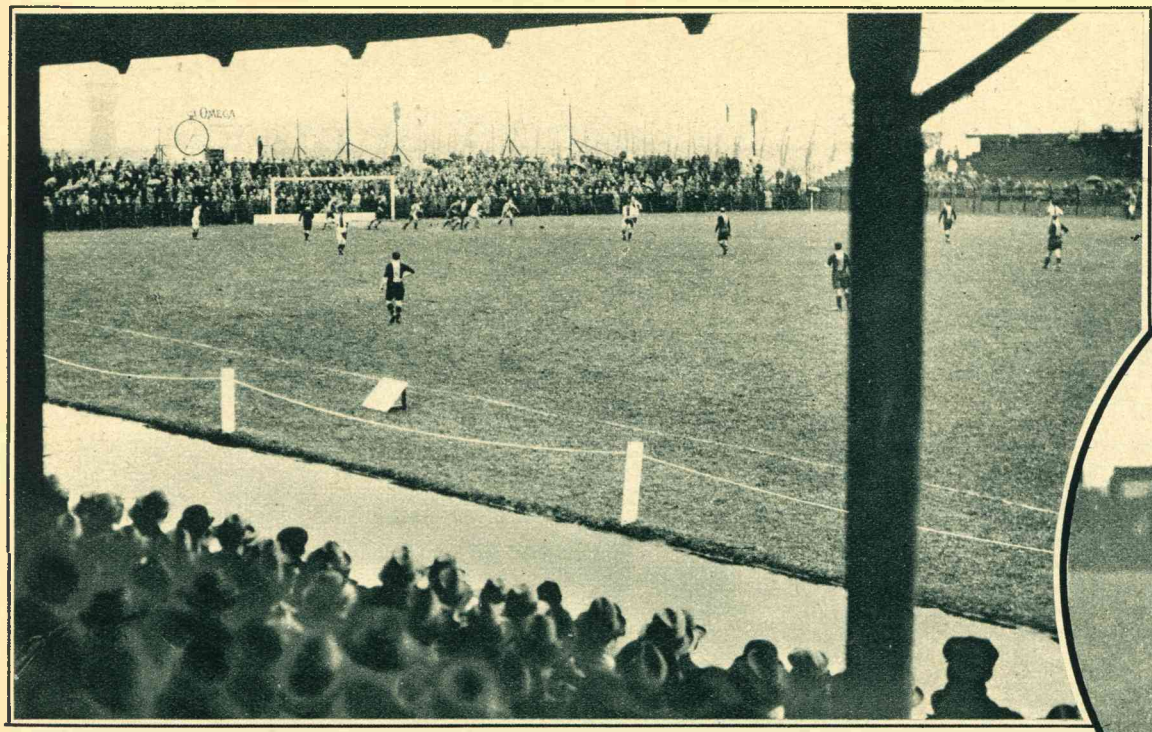

Ajax tegen 't Gooi in actie. Overzicht tijdens het spel.

R.C.H. door West-Frisia met 2—5 geklopt. Kiekje tijdens het spel voor het W.-Frisia-doel. Keeper v. Zel en de back Oerlemans van W.-Frisia beletten Verkerk den doorgang.

Sport van Zondag

In een min of meer eigenaardigen wedstrijd heeft Ajax Zondag met overtuigende cijfers — dat zegt men ook al als 't b.v. 4—1 is — van 't Gooi gewonnen. Het begin van den strijd deed zeker geen 9—2 overwinning voor de Ajaciden verwachten. Integendeel, het had er toen alle schijn van, dat Ajax één van zijn zwaarste wedstrijden kreeg te spelen. Na de rust werd 't Gooi echter ineens overspeeld, waarbij wij nog niet willen beweren, dat de cijfers de juiste krachtsverhouding weergeven. Zulk een groot verschil was ongetwijfeld geflatteerd.

Nu Stormvogels wederom heeft verloren, hebben de roodwitten een verschil van niet minder dan 9 punten op nummer 2. Practisch kunnen de Meerbewoners dus niet meer van de bovenste plaats verdrongen worden. Trouwens, dat Ajax in 13 wedstrijden nog ongeslagen is, en daarbij slechts twee punten verspeelde, is een voldoende bewijs, dat de kampioenstitel daar zal komen, waar hij thuishoort.

Een belangrijke wedstrijd tusschen Alcmaria Victrix en Haarlem (3—5) te Alkmaar. Spelmoment voor het doel der Haarlemsche roodbroeken.

Het 1e elftal van Jan Hanzen Kwartier, ongeslagen kampioen der 1e klasse A van den A.V.B.

Is de vraag, wie hier kampioen zal worden, dus niet zoo heel interessant meer, onderaan gaat het met de week meer spannen. H.V.V. is wederom een punt op Sparta ingeloopen. Beide clubs hebben er thans 8, waarbij de Hagenaars 'n wedstrijd meer hebben gespeeld. Intusschen heeft het er allen schijn van, dat één der oudste en roemrijkste clubs in elk geval het slachtoffer zal worden.

In de andere afdeeling heeft Blauw-Wit zich kranig geweerd tegen Z.F.C. De zebra's verloren na een zeer spannenden strijd met 2—3 en wanneer zij zich niet de luxe hadden gepermitteerd van een strafschop te missen, dan.... In elk geval is ook dit resultaat er niet één, dat de Blauw-Witters het idee behoeft te geven van zwakte. Safe zijn de Stadionbewoners met hun 10 punten nog lang niet, doch wij zijn er van overtuigd, dat, indien Blauw-Wit zoo blijft spelen als tijdens de laatste maand b.v., het gevaar bezworen zal worden.

Nu Hilversum ineens zoo goed van zich af is gaan bijten, komt er anders spanning genoeg in de onderste helft van de ranglijst. H.F.C. is er reeds de dupe van geworden en geniet thans de twijfelachtige eer als hekkensluiter te mogen fungeeren. Wij vragen ons af of ook hier een stuk van Nederlands voetbaltraditie het slachtoffer zal worden. In elk geval staan de Haarlemmers er met hun abnormaal zwakken aanval niet best voor.

Bovenaan trekt het herhaalde falen van Feijenoord nu wel zeer de aandacht. Het heeft er tenminste allen schijn van, dat de ontmoeting Ajax—Feijenoord ditmaal niet op het kampioensprogramma zal prijken. D.F.C. krijgt zoo zachtjesaan de beste papieren, hoewel Z.F.C. ook weer in de running is en V.S.V. nog een behoorlijke kans heeft. Doch van al deze elftallen vinden wij D.F.C. 't sterkst en voorloopig houden wij 't dan ook maar op het Dordtsche team.

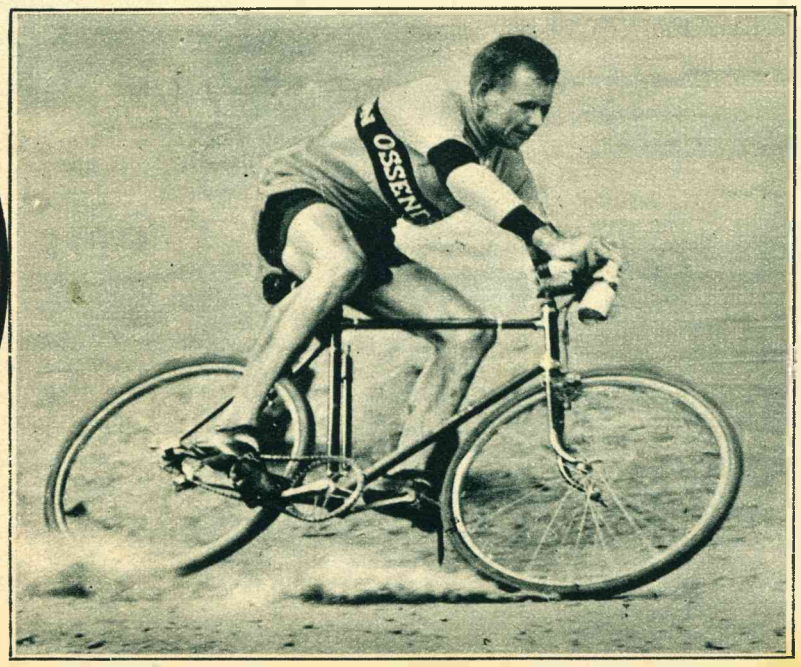

Pijnenburg en Braspenning, de helden van den dag na de Brusselschen Zesdaagschen Wielerwedstrijd.

30 December j.l. bracht de ex-keizer van Duitschland vergezeld van zijn gemalin zijn vijftigste bezoek bij Baronesse von Pannwitz op huize „De Hartekamp" te Bennebroek. De hoofdingang van het kasteel was voor deze gelegenheid feestelijk versierd.

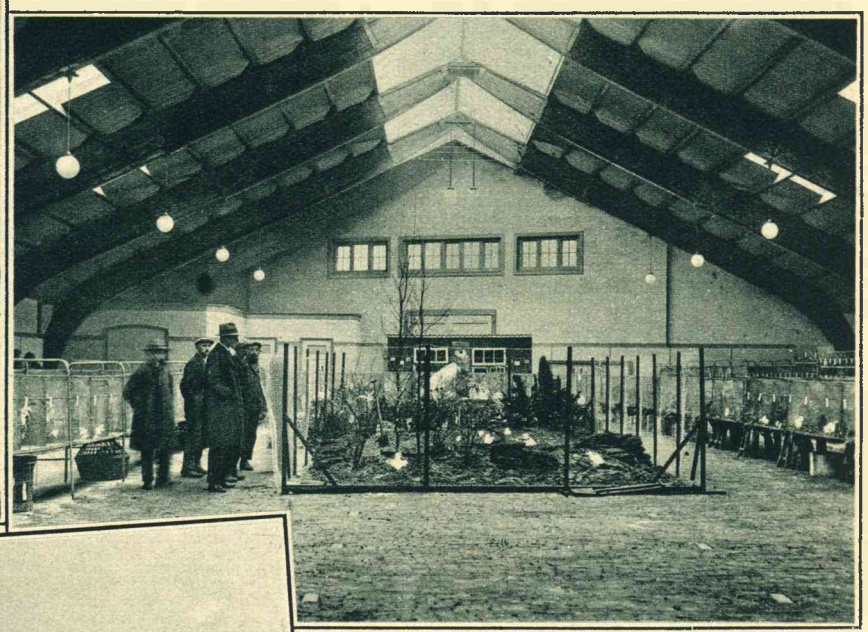

Een hoekje op de pluimveetentoonstelling „Aves" te Alkmaar, die onlangs werd gehouden.

NIEUWS UIT DE PROVINCIE

De strijd om een tolvrijen weg Hilversum—Utrecht duurt onverpoosd voort. Het comité van actie heeft te Maartensdijk dit „waarschuwingsbord" laten plaatsen

Den laatsten dag van het vorige jaar werd de tol te Katwijk aan Zee buiten dienst gesteld. De laatste betaler.

In de gemeente Graft (N.H.) is een sedert twee jaren opgeheven tol, midden in de Dorpsstraat, weer in gebruik genomen

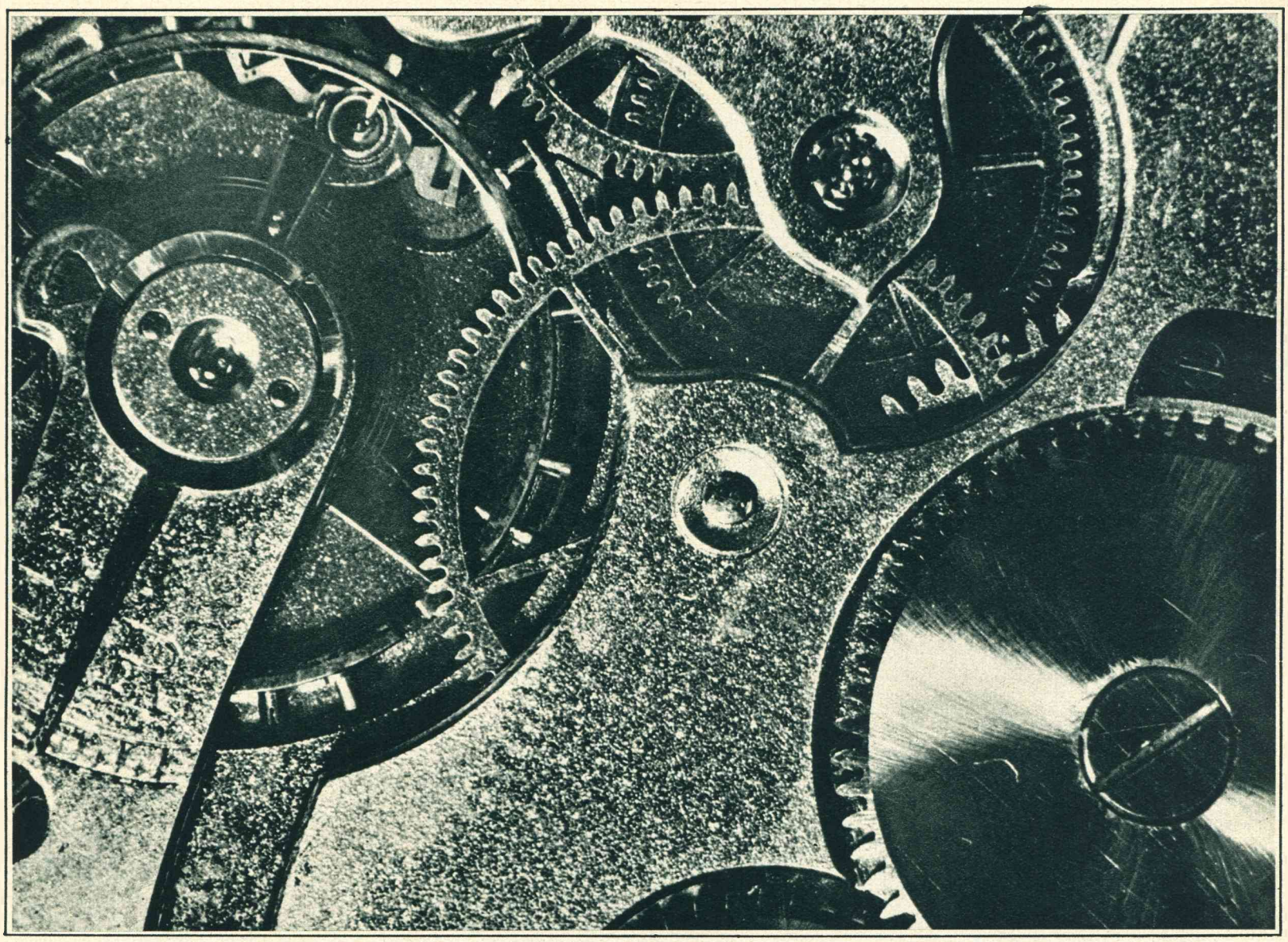

De „ingewanden" van een zakhorlo

De Kleine Comedie

DOOR A. WILLIAMS

In het groote officierscasino van Dhallerah had zich de Europeesche en Britsch-Indische society verzameld voor een afscheidsfeest. Sir Elliot Bellow, de commandant van het garnizoen, was naar Engeland teruggeroepen en de Britsche en Portugeesche planters hadden hem voor zijn vertrek een schitterend diner aangeboden, dat gevolgd werd door een gemaskerd bal, waaraan tal van toonaangevende inlanders zouden deelnemen.

De ruime zaal van het casino was door de zorg van de planters voor dezen avond herschapen in een Oostersch paradijs en zij was reeds vroeg het verzamelpunt van talrijke gemaskerde dames en heeren, waartusschen de imposante en martiale gestalte van luitenant Stamford, de „lion" van het garnizoen, het meest opviel.

Stamford's verkwistende levenswijze, die hem op den rand van den afgrond had gebracht, en zijn immoraliteit hadden meermalen opspraak verwekt en zijn talrijke galante avonturen waren een ergernis voor alle weldenkende Europeanen en Inlanders, die den ladykiller zooveel mogelijk meden.

In Nagpoer had Stamford het zoo bont gemaakt, dat zijn regimentscommandant hem ten einde raad naar Dhallerah had overgeplaatst, waar hij reeds spoedig na zijn aankomst van zich had doen spreken. Het allereerst was de mooie, zestienjarige dochter van Djaya Pamenang, een inlander van vorstelijken bloede, het voorwerp van Stamford's attenties geweest. Hij had het jonge meisje met zijn liefdesverklaringen het hoofd op hol gebracht en Djaya Pamenang, die van een verbintenis met den berooiden en beruchten officier niets had willen weten, had zich verplicht gezien zijn dochter onder strenge bewaking naar een bungalow in de bergen te zenden, waar zij voor Stamford onbereikbaar was.

Korten tijd daarna was het de dochter van den schatrijken Hidayat Misrah, een mooie Indisch-Portugeesche, geweest, die voor Stamford's adoratie bezweken was. De beleedigde vader had den officier den omgang met zijn dochter kort en goed verboden en toen deze hem uitlachte, een duel uitgelokt. Stamford was met een onbeteekenende hoofdwonde en aanmatigender dan ooit tevoren uit dit avontuur te voorschijn getreden, tot niet geringe spijt en teleurstelling van velen, die de zwijgende wateren van de Golf van Cambya, die Dhallerah's rotsige voeten bespoelen, gaarne een rol in het drama hadden gegund....

Voor de officieren van het garnizoen, die uiteraard Stamford's gezelschap wel voor lief moesten nemen, was het in de laatste maanden geen geheim gebleven, dat de „lion" van Dhallerah, begeerig naar een vorstelijken bruidsschat, thans het oog had laten vallen op Misra, een wees, die onder de voogdij van haar broeder stond. Misra was een inlandsche van middelmatige schoonheid, maar ongeloofelijk rijk en voor eenieder die Stamford kende, moest het wel duidelijk zijn, dat dit laatste bij de keuze van een echtgenoote het meeste gewicht bij hem in de schaal legde. Ingewijden wisten te vertellen, dat Misra aan Stamford's aanzoek een gewillig oor had geleend, maar dat hij door Mohammed Razoel, Misra's broeder, smadelijk was afgewezen. Toch scheen Stamford de hoop op Misra's hand en bruidsschat niet te hebben verloren; in weerwil van de vernederingen, die hij had ondervonden, pochte hij in het officierscasino op zijn jongste verovering, die hem binnenkort van al zijn financieele zorgen bevrijden zou. Het scheen in elk geval een feit te zijn, dat de jonge inlandsche doodelijk van hem was en Dhallerah was uitermate nieuwsgierig, hoe het Stamford ooit gelukken zou, het verzet van haar broer te breken.

In afwachting van de komst van Sir Elliot Bellow hadden zich in de balzaal verschillende gemaskerden tot groepjes gevormd, die den tijd verdreven met het bespreken van de nieuwtjes van den dag. Stamford bewoog zich van groep tot groep, hier openlijk, daar min of meer bedekt genegeerd, totdat plotseling een luide vraag aller aandacht op hem vestigde.

„Waar blijven Mohammed Razoel en zijn zuster?" klonk een stem boven het gegons in de balzaal uit. „Zij hebben toch geen bericht van verhindering gezonden?"

„Vraag dat Stamford liever...." antwoordde een andere gemaskerde op sarcastischen toon.

Hier en daar steeg een onderdrukt gelach op en luitenant Stamford keek geërgerd den kring rond. Een der heeren, wiens nieuwsgierigheid geprikkeld was, wendde zich plotseling rechtstreeks tot den berooiden officier.

„Stamford, weet je misschien waarom de Razoels zich zoo lang laten wachten?"

LuitenantStamford keerde zich met een donkeren blik naar den vrager en op dit oogenblik viel het bijna iedereen op, hoe geagiteerd hij was.

„Ik weet het niet," antwoordde de officier stroef, terwijl hij de schouders ophaalde.

„Zij hadden er toch allang moeten zijn," hield luitenant Breggeth aan.

„Misschien zijn ze opgehouden," antwoordde Stamford norsch, zich van den vrager afwendend.

Het gesprek werd na dit antwoord weer algemeen en de volgende tien minuten wachtte men ongeduldig op de komst van den garnizoenscommandant, die zich geheel tegen zijn gewoonte in dezen keer lang liet wachten. Stamford's blik dwaalde onophoudelijk naar den ingang van de zaal en telkens weer liep hij van de voorgalerij naar een der buffetten, waar hij zich een sterke whisky-soda liet geven.

„Hij wacht met ongeduld op zijn jongste veroovering, het arme meisje is diep te beklagen als het nog eens tot een huwelijk komt," fluisterde een der officieren een collega toe.

„Hij heeft geen schijn van kans," antwoordde deze, Stamford minachtend naoogend. „Mohammed Razoel heeft gezworen, dat hij zijn zuster liever met geweld in een vrouwenklooster in Boeatan of Sikkem onderbrengt, dan haar aan Stamford ten huwelijk te geven...."

Van buiten af klonk op dat oogenblik een gillende kreet en min of meer verschrikt wendde het gezelschap den blik naar de open voorgalerij. Op den drempel verscheen een in het wit gekleede en met een hoofddoek gedekte inlander, die, onder het uitstooten van oorlogskreten, tandakkend en zwaaiend met een ongedekte kris de zaal indrong.

Hij was gekleed als een Mohammedaansch voorvechter in den oorlog, die den naam hebben, onkwetsbaar te zijn en door hun onverschrokken voorbeeld de troepen tot geestdrift en doodsverachting weten te prikkelen. Hoewel het geheele gezelschap, onder den eersten indruk van deze dreigende verschijning, onwillekeurig achteruit week en de meeste dames zich zenuwachtig gillend achter en tusschen de palmen verborgen, wist niemand zich rekenschap te geven, wat dit binnendringen eigenlijk beteekende: of men met een goed gespeelde comedie van een der verwachte gasten, dan wel met een excedent inlander te doen had.

Nog aarzelden de heeren naar voren te treden, toen plotseling luitenant Stamford zijn zelfbeheersching hervond. Met een sprong stond hij in het midden van de zaal om den indringer af te wachten en gebarend met zijn armen beduidde hij den anderen achteruit te gaan, zoodat hij ruim baan kreeg.

„Uit den weg, dames en heeren, een krankzinnige!"

In weerwil van zijn snel en doelbewust optreden sloeg zijn stem over van zenuwachtigheid en plotseling zag men hem met een snelle beweging naar den achterzak van zijn tuniek grijpen. De inlander drong al dichter op hem in en toen Stamford zijn hand weer te voorschijn bracht, omknelde zij een browning. Men zag den officier op den indringer aanleggen en den trekker overhalen, maar geen schot werd gehoord en een metaalklank verried, dat het wapen geketst had. Met een vloek haalde Stamford den haan over en het volgende oogenblik gebeurde er iets, dat de gasten met schrik en ontsteltenis sloeg.

De inlander wierp met een snelle beweging zijn kris weg en sprong lenig als een tijger Stamford naar de keel, die, op dezen onverhoedschen aanval niet voorbereid, languit op den grond viel. Terstond snelden eenige heeren toe, om den officier bij te staan, maar plotseling klonk boven alles uit de gebiedende stem van den politiecommissaris, die zich onder de gasten bevond.

„Houdt u bedaard, dames en heeren, het gevaar is reeds geweken. Achteruit heeren, laat mij maar eens een woordje met Stamford spreken."

Op een wenk van den commissaris stond de inlander, die nog steeds den officier bij de keel hield omkneld, van den grond op en toen hij zich van zijn gewaad en hoofddoek ontdaan had, herkende iedereen tot zijn grenzenlooze verbazing Mohammed Razoel, Misra's broer en voogd.

„Stel u gerust," wendde hij zich met een beleefden glimlach en in onberispelijk Engelsch tot het verblufte gezelschap, „er is geen gevaar meer voor ongelukken. U moet mij deze kleine comedie verontschuldigen, zij was noodig om een schurk en een booswicht te ontmaskeren."

Met een verachtelijken blik keek hij den officier aan, die doodsbleek en naar adem hijgend was opgestaan en nu woedend uitviel.

„Wat duivel, Mohammed Razoel, wat vermeet je je wel? Wat beteekenen die comedie en die aanval?"

„Het beteekent, Stamford," voorkwam de commissaris den inlander met harde stem, „dat we een val voor je hebben uitgezet, waar je blindelings in bent geloopen. Als ik vanavond, voor je uitging, de voorzorg niet had genomen je bediende om te koopen en je browning te ontladen, dan zou je nu een moord met voorbedachten rade op je geweten hebben gehad...."

Een kreet van afschuw ging uit het gezelschap op en de commissaris vervolgde: „Je bent vanaf dit oogenblik mijn arrestant, Stamford."

„Uw arrestant?" viel de officier doodsbleek uit, terwijl hij zich wankelend aan den muur vastgreep. „Uw arrestant, waarom voor den duivel?"

„Omdat je je hebt schuldig gemaakt aan poging tot moord, waarvan de uitvoering is verhinderd omdat je wapen ontladen was," antwoordde de commissaris barsch.

„Poging tot moord?" herhaalde Stamford. „Maar u is krankzinnig, meneer."

„Wil je ontkennen, dat je je browning op Mohammed Razoel hebt aangelegd en afgetrokken?" vroeg de commissaris sarcastisch. „Ik neem deze dames en heeren tot getuigen en als...."

„Maar, verduiveld, zijn jullie dan allemaal krankzinnig geworden?" viel de officier hem woedend in de rede. „Ik neem alle aanwezigen tot getuigen, dat we in de meening verkeerden, dat er een gevaarlijke gek binnendrong. Poging tot moord, u is een idioot, meneer! Kon ik weten of zien, wat niemand wist of zag: dat het Mohammed Razoel was, die deze idiote vertooning ensceneerde?"

De commissaris keek den inlander aan en met bevende vingers haalde deze een beschreven velletje papier voor den dag en hield het Stamford voor.

„Ja, je wist, dat ik in deze vermomming de balzaal zou bezoeken, Stamford, herken je dezen brief?"

Met een schorren kreet viel de officier den inlander aan, maar een hevige vuistslag van een der omstanders velde hem neer en een oogenblik later zat Stamford geboeid op een stoel.

„Dames en heeren," wendde Mohammed Razoel zich met heesche stem tot de ontstelde gasten, „ik ben u eenigen uitleg verschuldigd voor den schrik, dien mijn optreden veroorzaakt heeft. Het zal voor weinigen uwer een geheim zijn, dat mijn ongelukkige zuster het laatste slachtoffer van dezen schurk was en dat hij het reeds maandenlang op haar vermogen had voorzien. Ik was de eenige, die zijn plannen in den weg stond en daarom zon hij op een middel om mij onschadelijk te maken. Dit bal gaf hem zoo'n middel aan de hand. Ik had mijn zuster eenige dagen geleden meegedeeld, dat ik voornemens was het casino te bezoeken in de vermomming van tandakkend voorvechter en toen dit Stamford ter oore kwam, vormde hij het plan mij te vermoorden. In de overtuiging verkeerend, dat een krankzinnige de zaal binnendrong, zou hij gerechtigd zijn geweest mij neer te schieten, waarna hij in mijn zuster een gemakkelijk en gewillig slachtoffer zou hebben gevonden. Een enkele zinsnede uit dit briefje, dat hij mijn zuster gisteren schreef, laat geen twijfel aan zijn bedoelingen over: „.... Zijn voornemen om als inlandsch voorvechter het bal te bezoeken en tandakkend zijn intrede te doen, vereenvoudigt en bespoedigt onze plannen, lieveling; als jij op het laatste moment hoofdpijn voorwendt en thuis blijft, behoef je geen getuige te zijn van de wijze, waarop ik met hem afreken...."

Vanmiddag deinsde mijn arme zuster voor de gedachte aan den moord terug, zij kreeg berouw en stelde me dit briefje ter hand. Dank zij het ingrijpen van den commissaris kon de toeleg worden verijdeld, maar deze kleine comedie was noodig om den schurk in de val te lokken...."

Opnieuw klonken er kreten van afschuw in de zaal en met een gebiedenden wenk beduidde de commissaris den officier op te staan en hem te volgen. Wankelend, aschgrauw van angst, strompelde Stamford de zaal door en eenige minuten later was hij in 'n auto op weg naar de gevangenis...

Een kleine comedie had aan de loopbaan en aan de schoone verwachtingen van den „lion" van Dhallerah voorgoed een einde gemaakt....

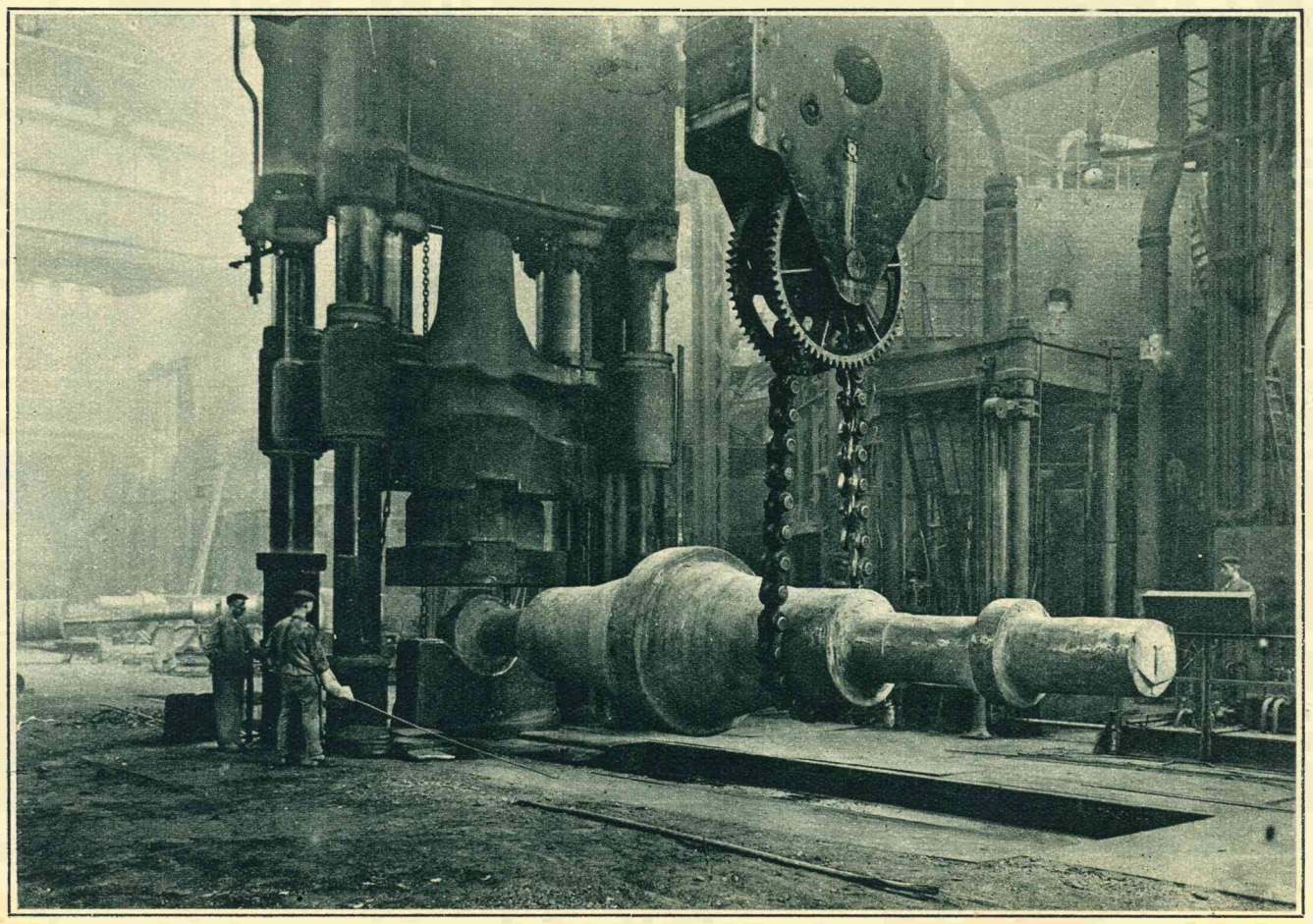

De eeuw der techniek. Mechanisch smeden in de Krupp-fabrieken.

Gezicht op Zaandam, naar een achttiende-eeuwsche kopergravure.

Oud en Nieuw Zaandam

Zaandam in vogelvlucht; K.L.M.-foto.

De Erfgenaam

DIE ZICH SCHUIL HIELD

DOOR CHARLES GARVICE

No. 32

Jack haalde even de wenkbrauwen op, maar hij antwoordde kalm:

„Goed!"

„Bent u in *Wally Ford* geweest?" vroeg ze.

Jack aarzelde even; toen zei hij eenvoudig: „Ja."

„Kende u daar iemand, die Arthur Burton heette?"

Jack keek haar aan en er kwam een gesloten uitdrukking op zijn gezicht.

„Ja," zei hij.

„Was hij niet 'n vriend van u — uw kameraad?"

„Ja, ik kende hem."

„Wanneer hebt u hem 't laatst gezien?" vroeg Esther.

„Op den dag toen hij stierf," antwoordde Jack. „Ik was bij hem, toen hij vermoord werd. Hij stierf" — zijn stem werd heesch — „hij stierf om mijn leven te redden."

Zij tastte naar een stoel en ging zitten.

„Wilt u me dat eens uitleggen — wilt u me alles precies vertellen?" vroeg ze.

Hij keek haar ongerust aan.

„Zeker; dat is gauw verteld. Hij en ik waren kameraden, we woonden bij elkaar." Hij viel zich zelf in de reden om haar verwonderd aan te zien. „Waarom vraagt u me dit eigenlijk — hoe weet u —?"

Zij sloeg de oogen neer.

„Dat zal ik u aanstonds vertellen. U hebt beloofd, dat u m'n vragen zou beantwoorden. Gaat u verder, alstublieft."

„We kampeerden samen; op een nacht werden we overvallen door struikroovers; hij was ziek — stervende. Ik werd overweldigd en gekneveld; een van de schurken wilde me neerschieten, toen mijn vriend van zijn bed op sprong en zich voor me wierp, om den kogel te ontvangen, die voor mij bestemd was. Hij redde mijn leven ten koste van het eigene."

Haar gezicht werd bleek en even sloot ze de oogen. Toen keek ze hem weer aan.

„Hoe was de ware naam van Arthur Burton, Mr. Gordon?"

Jack zweeg even onder den dwingenden blik van haar mooie oogen. Hij vond het moeilijk te blijven liegen, maar hij wilde de zaak niet bederven.

„John Vancourt," zei hij ernstig. Hij verwachtte, dat ze een verschrikten uitroep zou doen hooren, maar ze bleef hem stil en ernstig aanzien. „Ze vonden een brief in z'n zak," vervolgde Jack, „een brief die aan Arthur Burton was geadresseerd. De politie vond hem en zoo kon zijn identiteit worden vastgesteld."

Haar lippen beefden.

„Dat is niet waar," zei ze.

Jack schrok.

„Par — pardon!" stamelde hij. „Wat zegt u?"

„Ik zeg, dat 't niet waar is!" herhaalde zij. „Waarom hebt u dit gedaan? Waarom hebt u gelogen?"

„Ik — ik weet niet wat u bedoelt," zei hij.

Zij haalde iets uit haar taschje en hield het in haar gesloten hand, terwijl ze hem recht in 't gezicht keek. Toen liet ze het lucifersdoosje op tafel glijden en ze wees er naar.

„Van wie is dat?" vroeg ze.

Jack nam het doosje op en bekeek het.

„Hoe komt u daar aan? Het was van John Vancourt — Arthur Burton, bedoel ik —"

„En u bent Sir John Vancourt," zei Esther met glinsterende oogen, terwijl zij zich even voorover boog.

Jack probeerde nog te ontkennen.

„Ik weet niet wat u bedoelt," zei hij, terwijl hij haar even aanzag en toen dadelijk weer de oogen neersloeg.

„Kijk eens naar den naam die erin gegraveerd is," zei Esther, „en kijk nu eens hier." Zij haalde een papier te voorschijn. Het was de afrekening die hij haar gegeven had, toen hij naar Londen was geweest. Hij had haar naam er boven geschreven, en zij wees hem op het woord „Vancourt" en toen naar dat zelfde woord op het lucifersdoosje. „Dat is door dezelfde hand geschreven," zei ze. „Waarom probeert u me nog langer te bedriegen? Ik weet nu de waarheid. Kent u een zekeren Coverdale?"

Jack liet zich in een stoel neervallen en bedekte zijn gezicht met de hand. Esther vervolgde:

„Ik heb Mr. Coverdale ontmoet. Hij kende u — en den man die gestorven is. U hebt — dat lucifersdoosje aan Mr. Coverdale gegeven. U hebt hem gezegd, dat u eigenlijk John Vancourt heette. Hij beschreef u voor mij — zoo nauwkeurig, dat ik er u dadelijk uit herkende. U bent John Vancourt — Sir John Vancourt, bedoel ik — de neef en erfgenaam van Sir Richard, de eigenaar van *Vancourt Towers*."

Jack stond op en keek haar weerstrevend aan.

„U hebt me geslagen! Ja, ik vrees, dat 't spel nu uit is, Miss Vancourt! U hebt de zaak grondig onderzocht. Maar het spijt me —"

Zij was eveneens opgestaan en stond daar nu met bevende lippen en oogen vol tranen.

„Den heelen nacht, sedert ik dit vermoedde, heb ik me afgevraagd, waarom u het gedaan hebt, waarom u me zoo hebt kunnen bedriegen. Zeg me waarom u zoo deed — hoe u er toe kwam —"

„Wat kon ik anders doen?" vroeg hij heftig. „Miss Vancourt, de man die mijn leven redde, die zijn leven gaf voor het mijne, was mijn vriend. Even vóór hij stierf vertelde hij me iets uit zijn leven; hij vertelde me van zijn zusje, dat hij in armoede had moeten achterlaten, dat met werken haar brood verdienen moest, dat niemand had om haar te beschermen. En toen hij me dat verteld had en mij gevraagd had om haar op te zoeken en voor haar te willen zorgen, omdat hij sterven ging, toen las hij in een krant, die ik uit den winkel had mee gebracht, dat Sir Richard gestorven was en dat, indien zijn neef niet meer leefde, zijn zuster alles zou erven en ze van haar armoede tot grooten rijkdom zou geraken. Op datzelfde oogenblik had ik een brief gekregen van Floss & Floss, waarin me werd medegedeeld dat ik de erfgenaam was van Sir Richard. Eer ik nog van mijn verbazing was bekomen en eer ik den moed had kunnen vinden om hem te zeggen hoe de zaken stonden, werden we overvallen. Hij offerde zijn leven voor me op en ik — wat kon ik anders doen dan mijn belofte houden en doen wat ik kon voor het meisje, dat hij aan mijn zorgen had aanbevolen?"

Esther drukte haar ineengeklemde handen tegen haar borst.

„Die man was uw broer, en u bent het meisje. Toen de politie bij ons kwam, lag ik bewusteloos. Zij vonden den brief van Floss & Floss op uw broer — ik had hem mijn jas aangetrokken omdat hij 't koud had. Het was gemakkelijk te zeggen dat hij Arthur Burton was, gemakkelijk voor mij om den naam aan te nemen dien hij droeg — Jack Gordon — in plaats van mijn eigen naam. Het gebeurde in een oogenblik tijds — maar al had ik er een maand lang over kunnen nadenken, dan zou ik nog hetzelfde gedaan hebben!"

„U hebt verkeerd gehandeld — heelemaal verkeerd!" zei Esther.

„Neen, het was goed, goed, goed!" riep hij bijna boos, terwijl hij met zijn hand op de tafel sloeg. „Uw broer had u aan mijn zorgen aanbevolen, hij had zijn leven voor mij gegeven. Kon ik hem nu afvallen? Neen! Dat zou geen enkele man hebben kunnen doen!"

Esther schudde het hoofd.

„Denkt u, dat ik niet weet hoe 'n groot offer dit voor u beteekende, Mr. Gordon — Sir John Vancourt bedoel ik —?"

„Wil u me niet liever Mr. Gordon blijven noemen?" verzocht Jack. „Het klinkt natuurlijker."

„Neen, u bent Sir John Vancourt. U had 't recht niet om een anderen naam aan te nemen. Ik weet, hoe groot het offer voor u is geweest. U kwam werken op het landgoed, dat uw eigendom was. Het meisje, dat door uw misplaatste edelmoedigheid in het bezit ervan gekomen was, moest u als een bedriegster, als een indringster voorkomen — u moet het haar misgund hebben —"

Jack viel haar vlug in de reden.

„Ik verzeker u dat het niet zoo is! Ik heb u het goed nooit een oogenblik misgund. Als ik u daar zag heerschen als een koningin, zoo jong, zoo mooi en zoo lief — dan was ik blij, dat ik gedaan had wat ik deed."

„Ik kan het niet gelooven. U móét u ongelukkig gevoeld hebben."

„Dat is 'n vergissing," zei Jack. „Ik ben nooit in m'n leven zoo gelukkig geweest. En nu bent u zeker van plan om alles te gaan bederven?"

„Als u bedoelt, dat ik het goed aan u overdraag — natuurlijk zal ik dat doen en zoo gauw mogelijk," zei Esther. „Dat spreekt toch vanzelf!"

„Ik zou den hemel danken, als u 't niet deed!" zei hij. „Kijk eens," vervolgde hij, „zouden we het niet op 'n accoord kunnen gooien? Als u nu eens bleef waar u was en u gaf mij 'n toelage? Dan vertrek ik naar Australië —"

Esther werd vuurrood.

„U praat alsof — alsof ik gek was," zei ze verontwaardigd. „Waarom zou ik van uw liefdadigheid moeten leven, Sir John Vancourt? En waarom zou u dat willen?"

Jack liep de kamer heen en weer.

„Wil u dat weten?" vroeg hij toen. „Dan zal ik het erop wagen en het u zeggen. Ik zal u niet vertellen, dat het geen offer voor me beteekende wat ik heb gedaan, vooral toen ik pas in Engeland terug was en ik *Vancourt Towers* zag. Maar toen ik u ontmoet had en ik u wat beter leerde kennen, toen voelde ik me heel gelukkig. U zult wel niet hebben kunnen begrijpen, waarom ik dien avond zoo idioot was om u te kussen? Ik zal het u nu zeggen. Het was om dezelfde reden, waarom ik me gelukkig en tevreden voelde als uw ondergeschikte; het was omdat — ik u lief had, Esther."

Zij schrok niet. Zij stond daar geheel stil, en langzaam hief ze de oogen op en keek hem aan.

„Daar, nu is het er uit!" zei hij. „Ik had u lief. Ik geloof, dat ik u heb lief gehad van den eersten keer dat ik u zag — Ik kon toen niet spreken, maar nu kan ik het. Esther, ik heb je lief! Vergeef me, dat ik je bedrogen heb — als je dat bedrog kan noemen. Wil je mijn vrouw worden? Natuurlijk verwacht ik niet, dat je van me houdt — dat je nu al van me houdt; maar als je het mij toestaat, dan zal ik probeeren, je liefde te winnen. Ik heb je van heeler harte lief. Als je de waarheid niet zelf gevonden had, zou ik geen woord gezegd hebben; maar nu mag ik spreken, en — en — Wil je bij me komen, Esther?"

Hij strekte zijn armen uit en Esther zou er alles voor hebben willen geven, als ze zich daar in had mogen werpen; maar nu stond ze hem ontdaan en als verwijtend aan te kijken. Hij liet zijn armen weer naast zich neervallen en zuchtte.

„Zou je nooit van me kunnen houden?" Hij zweeg even en keek haar aan. „Het is toch niet omdat je denkt, dat ik zoo spreek om je in het bezit van het landgoed te laten?"

„Neen," zei ze op zachten toon. „De man die in staat is tot zulk een offer als dat wat u gebracht hebt, zou niet zoo — laag kunnen wezen om een hulpeloos meisje nogmaals te bedriegen. Neen, Sir Vancourt, dat is de reden niet. Er zijn andere redenen."

„En die zijn?" vroeg hij.

Slechts één oogenblik,
om U te kunnen zeggen, dat tegen
verkoudheid, rheumatiek en alle soorten pijn
Aspirin-Tabletten het bekendste en beproefde middel is.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

Een aanhouder wint....!
Geregeld Adverteeren is.... winnen!

Echt voor de practische vrouw van tegenwoordig!
U gaat toch geen kousen, sokken of tricot ondergoed stoppen! Neem toch Listru! Geen naald, geen draad, geen machine. Met Listru herstelt u vlug, gemakkelijk en vrijwel onzichtbaar. Bovendien héél goedkoop. 60 Kleuren. De vrouw van tegenwoordig neemt

LISTRU

Waar u kousen koopt, kunt u Listru koopen.

Neem eens een kous of sok mee of een stuk defect tricot ondergoed, men zal het gat gaarne voor u repareeren met Listru.

Importeurs: G. v. WEES & WEISS, Zeist

BLOEDARMOEDE
BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende
ZWAKTETOESTANDEN
Dr. H. NANNING's
HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEN)
Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.
f 2.60 p. 1/1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1/2 flesch
Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

Kou-verdrijvers
MIJNHARDT'S
Sanapirin-tabletten
Kokers 40 en 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten. Proefpakje 10 ct.
Pijnstillers

H&C Complet is goedkooper dan distributie!
f 150.-

Ontvangt de voornaamste Europeesche stations. Kristalzuivere weergave. 3 Lamps ontvanger, geheel wisselstroom. — Tevens gramophoonversterker. Enorm selectief. — Console gratis.
Vraagt nog heden catalogus No. 93 en inlichtingen over dit bijzonder geslaagde toestel.
BETALING NAAR KEUZE
N.V. HEES & Co.
HAARLEM - KRUISSTRAAT 33

Lijders aan Maagpijn!
Maagkramp, Zuur, Hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van Maagpoeder van APOTHEKER BOOM.
Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à *f* **1.25** per verzegelde doos

Verstopte poriën brengen huid-ontsieringen.

Huid-onzuiverheden zijn het gevolg van verstopte poriën. Als de poriën verstopt raken door vetafscheidingen, zijn de onderliggende klieren niet in staat zuren en andere onzuiverheden te verwijderen zooals ze behooren te doen. Ontsteking der kliertjes is het gevolg en puistjes en vetwormpjes ontstaan. Zeep en water alleen kunnen de poriën niet reinigen onder de huid. De juiste methode is altijd een theelepel Radox in het waschwater te mengen. De zuurstof die Radox vrij maakt, zal uw poriën openen en zijn reinigende zouten zullen alle opgehoopte onzuiverheden oplossen. Als dit actieve, reinigende, zuurstofhoudende water zijn werk gedaan heeft, zullen de poriën weer normaal functioneeren, de huid wordt zuiver en frisch en alle sporen van vetwormpjes en andere ontsieringen verdwijnen. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à *f* 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C. Voor Indië verkrijgbaar bij de firma J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

Geabonneerd zijn op dit blad is recht hebben op een
gratis verzekering tegen ongevallen

Verzekerd zijn tegen ongevallen is 'n waarborg voor de toekomst

Wees verstandig! Koop goede stof en
Pereboom's
Prima
Passende
Patronen
overal verkrijgbaar vraagt adressen!
Pereboom's Patronenhuis Rozengracht 236 Amsterdam. Tel. 46590

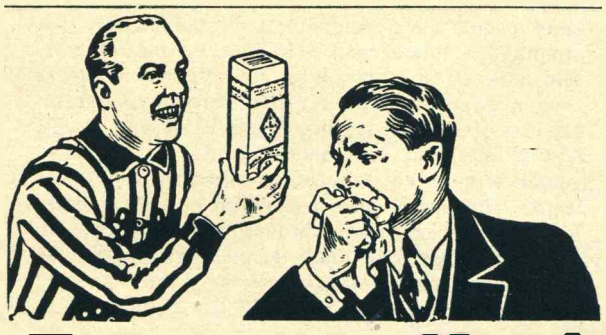

Zoo'n droge Kuch

Zoo'n blaffende, doffe, pijnlijke hoest, die Uw borst verscheurt en U niet alleen overdag, maar vooral s nachts zoo kwelt, wordt veroorzaakt door slijm, die zich heeft vastgezet en niet los wil komen.

Die raakt Gij binnen 24 uur kwijt, als Ge Akker's Abdijsiroop neemt. Abdijsiroop woelt die slijm los en Ge bevrijdt Uw luchtpijpen van ziektekiemen.

Abdijsiroop bestrijdt met kracht de gevolgen van gevatte koude, voorkomt ernstiger aandoeningen, zuivert zonder inspanning en zonder vaneenrijtende pijn of kramp Uw zieke ademhalingsorganen. - Zet nog heden de eerste stap op den weg naar beterschap. Neem bij:

Hoest-Griep-Bronchitis-Asthma

AKKER'S **ABDIJSIROOP**
Voor de Borst
Overal in kokers v. ± 230 Gr. 11.50; ± 500 Gr. 12.75; ± 1000 Gr. 14.50

Voor onderweg
Men is er in geslaagd Abdijsiroop te „stollen" tot Abdijsiroop-Bonbons (60 cent) met behoud van alle genezende bestanddeelen.
Bespoedig dus Uw genezing en gebruik buitenshuis de nieuwe
ABDIJSIROOP-BONBONS

Winterhanden
WINTERVOETEN

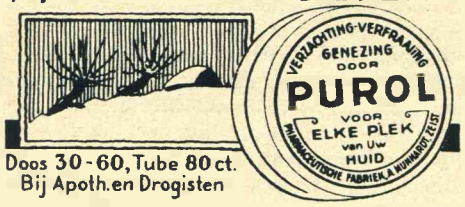

Doos 30-60, Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

Een Reclame-begrooting is niet volledig, wanneer
DE STAD
AMSTERDAM
niet bij de bladen is opgenomen

HAARDEN KACHELS
ALLE MERKEN
PRIJS VANAF *f* 80.—
Keuze uit 100 soorten, ook met onafbrandbare lak, compleet geplaatst met onze gepatenteerde Haardpijp
STOK's MAGAZIJNEN
Wagenaarstr. 55-59 Hooldweg 388
J. M. Coenenstraat 1 Papaverweg 7-7a
Betaling kan geregeld worden
Gemeente- en Rijkspersoneel speciale conditiën

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren op „De Stad Amsterdam" à f 1.62⁵ per drie maanden / f 0.12⁵ per week [1])

[1]) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam .....

Adres .....

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau. N. Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM"
N.Z. VOORBURGWAL 262

Strand en jachthaven te Santa Barbara, Californië.

„Ik ben verloofd met Selby Layton."

Jack werd bleek.

„O — ja — ja!" stamelde hij, terwijl hij trachtte zich goed te houden. „Neemt u — neemt u me niet kwalijk — dat wist ik niet. Verloofd met — En wat is de andere reden? Niet, dat het er veel op aankomt. Deze eene is natuurlijk al voldoende!"

Esther keek hem strak aan, met gefronste wenkbrauwen.

„Deze: als u nog niet met Kate Transom getrouwd bent, zult u toch met haar moeten trouwen," zei ze bijna onhoorbaar.

Jack's gezicht werd vuurrood.

„Getrouwd met Kate — Wat ter wereld bedoelt u eigenlijk? Anders zou ik moeten trouwen met Kate Transom!"

Esther keek hem verwijtend aan.

„Ik weet de waarheid, Sir John," zei ze. „Ik weet — iedereen weet het — dat ze is weggegaan op denzelfden avond toen u heenging van Vancourt. Het is bekend — ik weet — dat ze hier in Londen bij u is. U kunt haar gelukkig maken; ik hoop, dat u met haar zult trouwen."

Nu was Jack zich zelf niet langer meester. Het was al erg genoeg te moeten hooren, dat zij verloofd was met Selby Layton, maar dat zij hem verwijten moest, dat hij Kate Transom slecht behandeld had, dat zij hem bezwoer met Kate te trouwen, was meer dan hij dragen kon. Zijn oogen vlamden van boosheid.

„Geloof jij dat?" vroeg hij.

„Hoe kan ik anders? Ontkent u het, Sir John?"

„Neen!" schreeuwde hij. „Je raadt me dus aan om met Kate Transom te trouwen? Dank je zeer voor dien raad. Ik zal er over denken. Goeden avond, Miss Vancourt."

Hij greep zijn pet en stormde de kamer uit. — Esther huilde toen hij weg was; maar ze wist alle spoor van tranen te verwijderen eer ze naar beneden ging om te dineeren.

ACHTENDERTIGSTE HOOFDSTUK

Jack wachtte niet op de lift, maar als een wervelwind holde hij de trappen af en de straat op. Dat iemand hem ervan verdenken kon, een onschuldig meisje te bedriegen en haar weg te lokken van haar thuis, was al erg genoeg, maar dat het Esther was, die hem hiervan verdacht, Esther, aan wier meening hij meer waarde hechtte dan aan die van alle andere menschen, was meer dan hij meende te kunnen dragen.

Hij was nu in staat om dwaasheden uit te halen, en hij dacht erover om dadelijk naar Kate Transom te gaan en haar tot vrouw te vragen. Waarom zou hij het niet doen? Esther was nu toch, voor altijd, voor hem verloren; zij zou hem in het bezit brengen van *Vancourt Towers*, en hij zou voortaan daar moeten wonen, waar alles hem aan haar herinneren zou.

Het was een lange wandeling van „Hotel Métropole" tot Chase Street, maar Jack merkte dit nauwelijks op. Hij had vlug doorgeloopen en hij was verbaasd toen hij bemerkte, dat hij al in de straat was.

Met gebogen hoofd en de handen in de zakken liep hij voort, toen hij vlugge voetstappen achter zich hoorde. Hij lette er nauwelijks op, maar opeens hoorde hij druk geloop den hoek om komen en een geroep van: „Houdt den dief!" Op hetzelfde oogenblik hoorde hij, vlak achter zich, een stem: „Help me, om 's hemelswil, help me!"

Een vrouw in rouwkleeren snelde hem voorbij, de binnenplaats op, waar hij haar een vorigen avond had zien verdwijnen. Er was iets in de stem van die vrouw, dat hem bekend voorkwam en terwijl hij zich afvroeg waar hij die eerder kon hebben gehoord, kwam een politie-agent, door de gebruikelijke menigte gevolgd, de straat door rennen.

Jack liep wat langzamer, bleef toen bij de binnenplaats staan wachten en zag er even later Miss Woods vandaan komen.

„Laat me door," fluisterde zij, terwijl ze hem haastig voorbij liep.

Jack was te verbaasd om een woord te kunnen uiten. Hij zag even haar gezicht, dat doodsbleek was. Hij liep vlak achter haar, opende de deur, ging met haar 't huis in en sloot de deur achter zich. Zij leunde tegen den muur aan, met de handen tegen haar hart gedrukt, terwijl haar adem hijgend op en neer ging. Jack keek haar zwijgend aan.

Opeens viel er een bundeltje onder haar arm uit, voor zijn voeten. Zij was te angstig om het te kunnen oprapen, maar ze keek ernaar met een zachten wanhoopskreet, want het pakje was eenigszins open gevallen en er kwam 'n stukje krip te zien en een gedeelte van 'n zwarte japon. Opeens begreep hij de waarheid.

„Zoo, dus *u* bent die weduwe! U speelt die comedie, dat uw zakken gerold zijn! Lieve hemel, val asjeblieft niet flauw! U bent hier immers veilig; ik zal u niet aangeven."

Zij liet zich op de trap neervallen en verborg haar gezicht in de handen en met het rood geverfde haar zag ze er zoo zielig uit, dat Jack medelijdend op haar neerzag.

„Het spijt me," zei hij ernstig. „Ik had nooit gedacht — u bent zoo goed geweest voor Kate — lieve hemel, hoe komt u ertoe, zoo iets te doen?"

Zij keek hem wanhopig aan.

„Door honger, ellende en wanhoop — zulk een ellende als u nooit zult kunnen begrijpen, omdat u 'n man bent. *U* kunt niet begrijpen hoe een vrouw zich voelt als ze lijden moet wat ik geleden heb. Kijk niet zoo naar me — dat kan ik niet verdragen — want u bent goed voor me geweest. U hebt goed over me gedacht, goed genoeg om me te vertrouwen en — in mij te gelooven. Ik wilde ermee uitscheiden, maar ik kon de gedachte niet verdragen, dat u zoo hard moest werken, dat ik u ook nog tot last zou komen, net als zij; mijn geld had ik allemaal al uitgegeven, en ik ging vanavond voor den laatsten keer. Als ik geen werk kan vinden — eerlijk werk — dan — dan —"

„Men mag nooit slechte dingen doen," zei Jack. „Ga nu naar boven, naar uw kamer en morgenochtend zullen we er nog eens kalm over praten."

Zij schudde het hoofd en luisterde ingespannen.

„Ik kan nog niet gaan — nog niet. Ik ben veel te zenuwachtig. Als Kate wakker werd en ze zag me zoo en ze zou beginnen te vragen — dan zou ik me niet meer goed kunnen houden."

„Blijf hier dan nog wat zitten," zei Jack. „Ik loop even naar buiten."

Hij wandelde tot aan den hoek van de straat en keerde toen terug. Op dat oogenblik kwam een andere man de straat in loopen; hij bleef even staan toen hij Jack zag, en slipte vlug een portaal in. Daar bleef hij staan, tot Jack zijn woning was binnengegaan, waarna hij het huis voorbij liep. Bij den hoek van de straat bleef hij nogmaals staan, alsof hij er niet vandaan kon komen. Maar een politie-agent, die den hoek om kwam, keek hem wantrouwig aan en de man verdween.

Toen Jack terug kwam, zat Miss Woods nog op de trap. Zij keek Jack aarzelend aan.

„Ik zou het u graag willen vertellen," zei ze, met afgewend hoofd, op zachten toon. „Ik weet wel, dat het niet te verontschuldigen is, Mr. Gordon, maar — maar het is waar wat ik zei — ik stierf bijna van honger en ik ben hier pas mee begonnen, toen al het andere niet wilde lukken. Ik ben een fatsoenlijke vrouw geweest — dat is nog niet zoo lang geleden, al lijkt 't me nu heel lang. Ik ben nu ook nog fatsoenlijk in zekeren zin," zei ze, met een zielig vleugje van trots. „Ik ben een getrouwde vrouw, Mr. Gordon, en — ik ben op het goede pad gebleven. Mijn man heeft me laten zitten. Hij kreeg al gauw genoeg van me toen we getrouwd waren en hij ging er vandoor. Hij zei, dat hij voor zaken op reis moest; hij bleef eenige maanden weg en toen hoorde ik, dat hij dood was. Ik las het in de krant."

Een lichte blos overtoog haar verflenst gelaat en zij ademde zwaar, alsof het haar moeilijk viel, voort te gaan:

„Hij liet me zonder een cent achter, en ik was in 't geheel niet gewend, op eigen beenen te staan. Ik had een broer, die me misschien wel zou geholpen hebben — want hij hield van me op zijn manier, al deugde hij overigens niet veel. Hij ging naar Australië, maar hij — hij raakte daar in ongelegenheid. Hij is nu wel weer terug in Engeland, maar hij kan niets voor me doen, en ik ben bang, dat hij daarginds iets heeft uitgehaald, want hij verbergt zich."

„U hebt het niet gemakkelijk gehad," zei Jack ernstig.

„Dat is nog niet het ergste," zei ze. „Mijn man is niet dood. Die advertentie was een bedriegerij."

„Hoe weet u dat?" vroeg Jack verbaasd.

„Ik heb hem gezien" zei ze. „Dien dag toen we met Kate uit rijden zijn geweest, reed hij hier voorbij in 'n taxi. Hij hield stil bij den hoek en leunde uit 't portier om naar ons te kijken — naar mij, dacht ik toen, maar achteraf geloof ik, dat hij mij heelemaal niet gezien heeft. Hij keek naar u en Kate."

„Waarom zou hij dat gedaan hebben?" vroeg Jack. „Dat zal wel 'n vergissing van u wezen. — Wat denkt u nu te doen? Wil u trachten uw man te vinden? Het moet een slechte kerel wezen, die zeker straf verdient, want me dunkt dat hij de schuld is van al uw ellende."

„Ja," zei ze, „hij was van alles de schuld. Hij haalde me over om in 't geheim met hem te trouwen, en ik merkte al gauw, dat hij niet deugde, ondanks al z'n mooie manieren en z'n zachte stem. Ik zou hem wel willen zoeken, maar hoe kan ik hem vinden? Hij is een heer en het lijkt wel alsof hij geld heeft, en ik heb niets. Ik zou naar de politie kunnen gaan als — als — maar dat durf ik niet. Ik zal er me in moeten schikken."

„Ik moet eens zien, of ik u niet kan helpen," zei Jack. „U bent goed geweest voor Kate Transom en ik geloof, dat u meer onrecht is aangedaan dan u zelf bedreven hebt. Ik zal zien wat ik voor u doen kan. In elk geval moet u me beloven, dat u dit nooit meer zult probeeren."

Hij keek naar het bundeltje, dat ze onder den arm hield.

Zij werd rood van schaamte.

„Dat hoef ik niet te beloven," zei ze. „Ik doe het nooit weer. Ik werd ertoe gedreven —"

Haar woorden gingen over in een snik en langzaam ging ze de trap op.

Jack ging naar zijn kamer, maar hij kon niet slapen. Hij trachtte een besluit te nemen betreffende datgene wat hem te doen stond. Misschien zou het beste wezen als hij *Vancourt Towers* verhuurde, met Kate trouwde en met haar naar Australië vertrok; misschien zouden ze Miss Woods mee kunnen nemen. Hij kon een *ranch* koopen en een boerderij drijven op groote schaal. Maar hij zuchtte, terwijl hij hierover nadacht, want hij wist, dat zijn leven in elk geval bedorven was en dat hij nooit weer gelukkig zou worden.

Toen hij den daaropvolgenden ochtend beneden kwam, zag hij, tot zijn verbazing, Kate in de kleine kamer zitten en eer hij iets kon zeggen, maakte ze een waarschuwend gebaar en fluisterde ze hem in 't oor:

„Sst! Er is iemand in de straat — iemand die u achterna gegaan is — ik heb hem door het venster gezien, toen u gisteravond thuis kwam, maar ik kon niet zien wie 't was. En zoo juist kwam er, aan den overkant van 't huis, 'n man voorbij, die z'n kraag hoog opgeslagen had; hij keek naar dit huis en nu staat hij bij den hoek te wachten."

Jack wist niet wat hij van haar denken moest en even dacht hij, dat Kate overstuur was en niet wist wat ze zei of deed.

„Waarom zou iemand mij achterna gaan?" vroeg hij. „Als iemand me wil spreken, kan hij toch hier komen? Ik heb er niets tegen, hoor."

Zij keek hem eenigszins verwijtend aan,

„O, wees toch niet zoo roekeloos!" zei ze angstig. „Was u toch maar uit Engeland vertrokken! Was u maar dadelijk weggegaan!"

Jack stond haar verbaasd aan te kijken.

„Ik weet absoluut niet wat je bedoelt, Kate," zei hij, „en je zult je wel vergissen, als je denkt, dat iemand mij achterna gaat; maar al zou 't zoo wezen, wat dan nog? En wat dat weggaan betreft — ik heb er half en half toe besloten — vanavond zal ik er wel meer van vertellen."

„Waar gaat u naar toe?" vroeg ze.

„Naar de havens," antwoordde Jack. Hij had den opzichter beloofd, een arbeid, die hem was opgedragen, af te werken, en ofschoon zijn identiteit nu door Esther was ontdekt, wilde hij toch zijn woord houden.

(Wordt voortgezet)

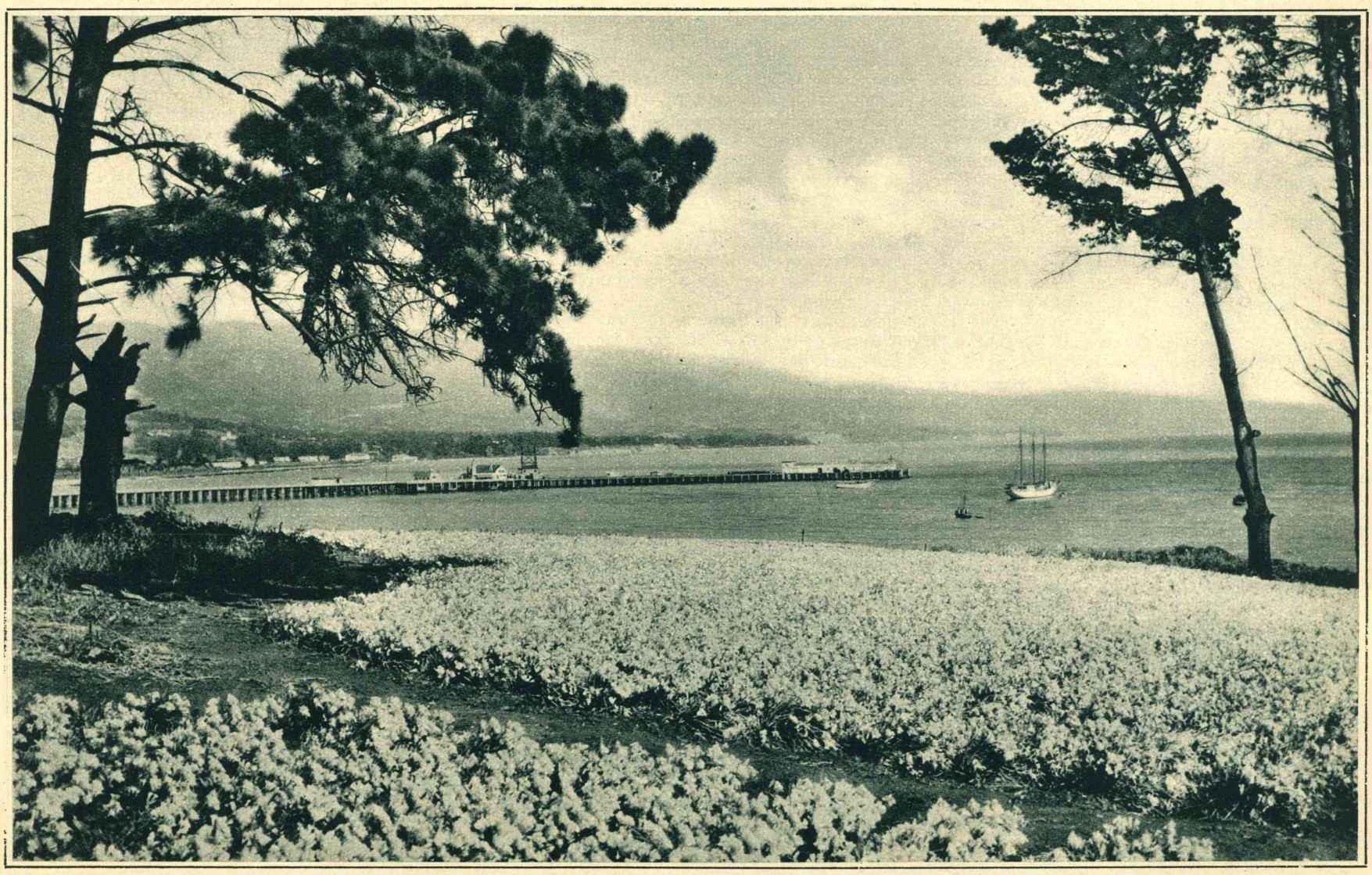

St. Barbara, Californië. Bloeiende fresiavelden, die in zee uitloopen.

Als het zoo mist

of koud en vochtig, kortom slecht weer is, bescherm dan Uw huid met

NIVEA

Wrijf elken avond vóór het naar bed gaan gezicht en handen flink met Nivea in. Het weefsel wordt veerkrachtig, de huid gezond en sterk. Weer en wind zullen U niet meer deren.

Maar ook overdag, alvorens U zich naar buiten begeeft, kunt U zich met Nivea inwrijven, want ze dringt diep in de huid door, zonder glans achter te laten. Ze bezorgt U dat jeugdige, frissche en gezonde uiterlijk wat wij allen zoo gaarne bezitten.

Dit is van belang:
Nivea is dag- en nachtcreme tegelijk.

Nivea is niet te vervangen, want er is geen andere huidcreme, die het huidverzorgende Eucerit bevat.

Gratis

U gelieve mij franco en gratis 1 monster NIVEA te zenden.

.....

.....

.....

S.1. (duidelijk naam en adres vermelden)

Uitknippen en zenden aan:

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.
Sarphatikade 3

Het verschil met luxe cremes:
NIVEA:
grootere werkzaamheid, lagere prijs.

Prijzen: Nivea in doozen van 15, 20, 40 en 90 cts.
in tuben van 35 en 55 cts.
Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cts.

Voor lichaamsmassage **NIVEA OLIE,** vooral na het baden.

STILLEVENS

Narrenwijsheid.

Adamson bemint het natuurschoon

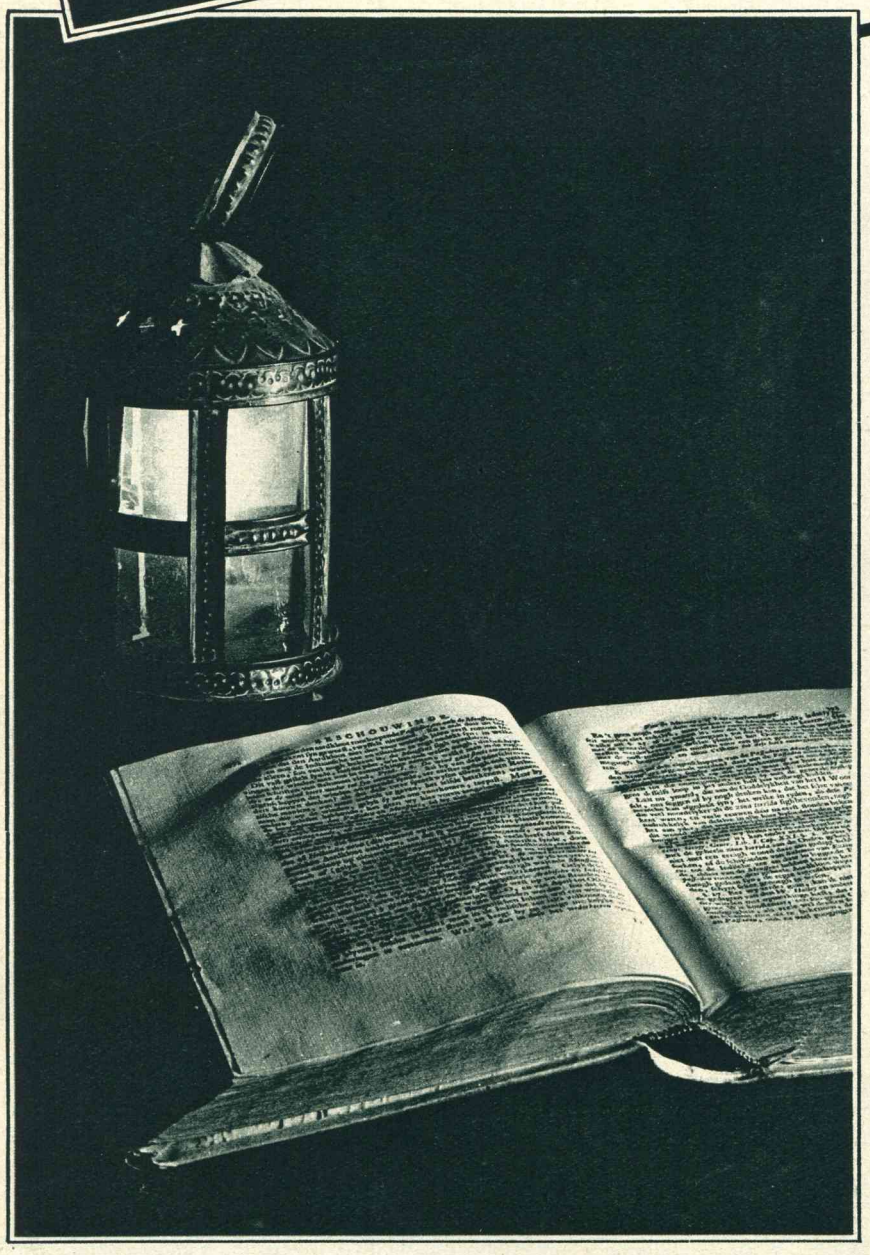

Bij het lamplicht.

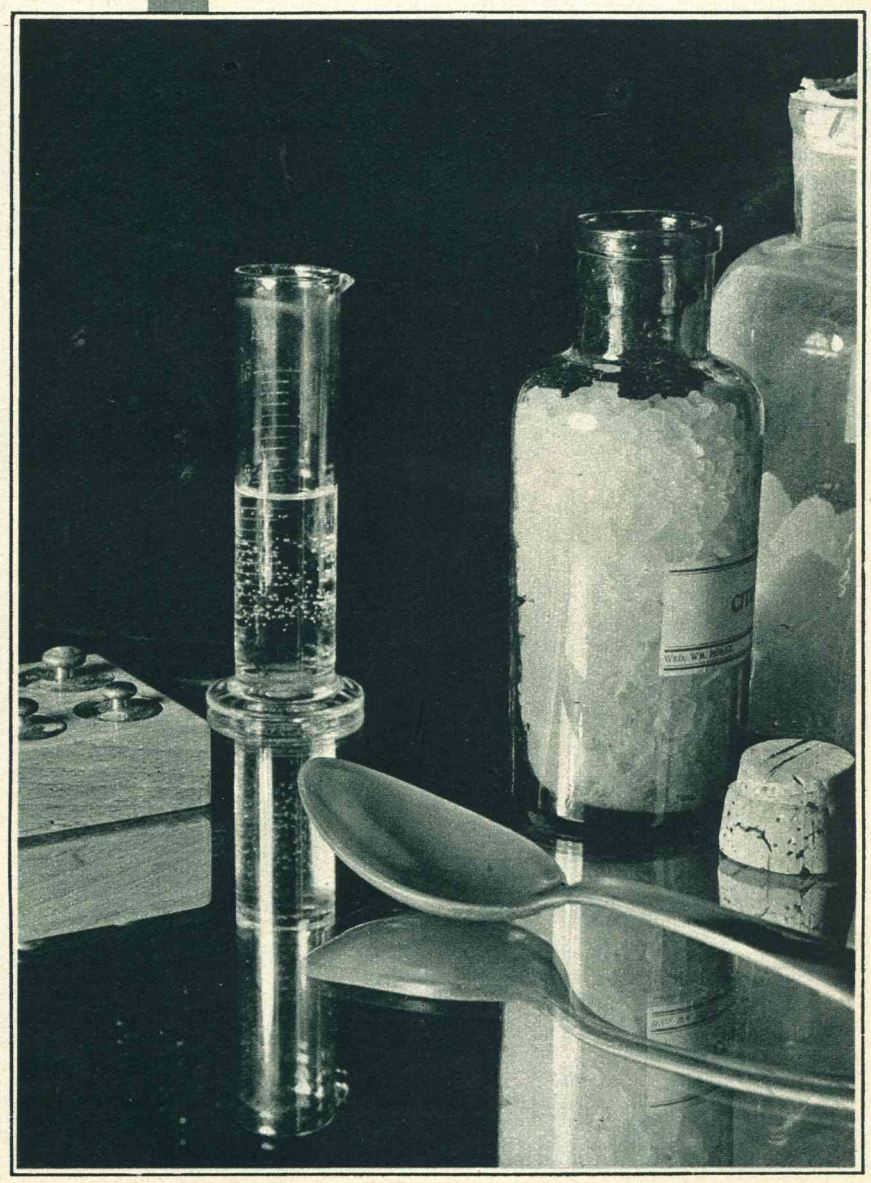

Huisapotheek.

Verstopping? Vuile maag misschien? Als niets meer baat, helpt Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxeermiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

70-Jarige, stijf van rheumatiek.

Moest elken avond door weer en wind.
Nu weer lenig als toen hij 40 was.

Men schrijft ons uit Rotterdam:

„Ik had veel last van kramp en stijfheid in mijn beenen. Daar ik 70 jaar ben en ik elken avond twee uur moet loopen om kranten te bezorgen, gaf mijn vrouw mij den raad om ook eens Kruschen Salts in te nemen. Ik ben daar 6 weken geleden mede begonnen en ik heb nu geen pijn meer. Mijn beenen zijn nu weer net zoo lenig als toen ik 40 jaar was. Dus ben ik vast besloten om er mee door te gaan zoolang ik leef. Als u het noodig acht, kunt u mijn schrijven bekend maken.
P. J.P. te Rotterdam."

Zeventig jaar. — Dan functionneert alles zoo vlot niet meer; inwendige stoornissen brengen kwalen mee, en kunnen aanleiding zijn tot rheumatiek en hevige pijnen. Nu wordt Kruschen onmisbaar. Kruschen Salts tast direct de oorzaak van het kwaad aan; de scherpkantige urinezuur-kristallen, die de ondragelijke pijnen veroorzaken, worden opgelost en met de andere afvalproducten volkomen verwijderd. Door de ideale combinatie van zes verschillende zouten is Kruschen tevens een zachte aansporing voor alle organen, dus zal het onmogelijk zijn, dat dergelijke zuren zich weder kunnen ophoopen en zich in uw gewrichten nestelen. Dat is de reden waarom een trouw Kruschengebruiker geen last van rheumatiek kan hebben.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à *f* 0.90 en *f* 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

INDIEN GIJ WILT VERKOOPEN DAN MOET UW ARTIKEL BEKEND ZIJN.....

*

HET MIDDEL OM BEKEND TE WORDEN EN TE BLIJVEN IS ADVERTEEREN

Aarzelingen overwinnen

NA EEN VERMOEIENDE DAG
'S AVONDS TOCH FRISCH EN VOL GEEST
DANK ZU 1-2 TABLETTEN

PRIJS PER DOOS 80 CTS.
IN APOTHEKEN EN DROGISTERIJEN

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster b/h Verkoopbureau v. Nederland van DALLKOLAT — POSTBUS 679 — AMSTERDAM
Let op den naam KOLA DALLMANN, namaak bestaat.

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van De Stad" te kunnen zenden aan: **J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)**
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

IN DIT SPORTBLAD leest u ALLE VERSLAGEN en uitgebreid Sportnieuws!

MW

HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD

houdt u op de hoogte, vertelt u over de wedstrijden van den Amsterdamschen Voetbal Bond en den Amsterdamschen Volks-Voetbal Bond.

Een uitgebreid weekblad met interessante artikelen, clubnieuws, sportoverzichten enz.
U leest dat alleen in Het Amsterdamsch Sportblad.

Abonneer u — 't kost maar *f* 2.— per half jaar (voor leden A.V.B. *f* 1.-) — en u blijft op de hoogte.

Iederen Maandag in uw brievenbus.

Losse nummers 10 cent — aan alle Amsterdamsche kiosken verkrijgbaar.

UITGEVERS: 't KASTEEL VAN AEMSTEL, N.Z. VOORBURGWAL 69-73, AMSTERDAM

iets buitengewoon's

gedurende Januari

25% KORTING

alle maatkleeding,
(Uniformen 10%)

PEEK & CLOPPENBURG

LOSSE NUMMERS
15 CENT

DE STAD AMSTERDAM

11E JAARGANG No. 43
8 JANUARI 1932

'N ZONNIGE MORGEN OP HET LEIDSCHEPLEIN

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⅝; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f **30**.— tot f **2000**.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.